

FAŞİZME KARŞI ZAFER GÜNÜ KUTLU OLSUN!

77 yıl önce kanlı faşist diktatörlükleri dize getirdi Kızıldoru! Tüm Avrupa'yı insanlık düşmanı faşist orduların işgalinden kurtardı.

Hitler liderliğinde Nazi Almanyası ve Mussolini önderliğinde faşist İtalya, bütün kapitalist Avrupa'da 5. kol faaliyeti yürüten onların işbirlikçileri, tüm Avrupa'yı kana bulayan bu kanlı ittifak, sermayenin bu kanlı diktatörlükleri, Sovyetler Birliği'nin inanılmaz fedakarlığı, Kızıldoru'nun büyük özveri ve kahramanlığı ile ezildi, tarihin çöplüğüne gönderildi.

16 Nisan 1945'te Oder kıyısına ulaştı Kızıldoru. Nazi savunma hatlarını parçalayıp Berlin yolunu açtı. 30 Nisan'da Kızıldoru Berlin'deydi ve o gece Reichstag (parlamento binası) burçlarına zafer sancağını dikmişti. Hitler sığınağında intihar etti. Göbels teslim koşullarını görüşsün diye bir general görevlendirdi. Stalin "kayıtsız şartsız teslimiyet dışında anlaşma olmayacağı" cevabını verdi. 1 Mayıs günü Göbels de intihar etti. Kızıldoru son savunma kırntılarını da ezdi geçti. 9 Mayıs'ın ilk ışıklarıyla faşist Almanya kayıtsız şartsız teslim oldu.

50 milyon insanın canına malolan, kentleri, köyleri enkaza çeviren, tüm doğayı yakıp yıkan ikinci dünya savaşı, şanlı Kızıldoru'nun belirleyici iradesiyle sona erdi.

Emperyalist sermaye bu şanlı zaferi gölgelemek için yıllardır uğraşüyor. Avrupa'da komünizm sembollerini, Sovyetler ve Kızıldoru'ya dair görselleri, St George kurdelesini ya-

saklıyor. Ukrayna savaşını da fırsat bilerek açıkça gerici faşist karakterini ortaya koyuyor. Bu şartlarda "Zafer Günü"nü kutlamak, başlı başına anti-faşist, anti-emperyalist eylem haline gelmiştir!

Tüm Avrupa'yı faşizmden kurtaran Sovyet Kızıldorusu'na, Avrupa'nın dört bir yanında canlarını ortaya koyarak savaşan partizan savaşçılara, yeraltı direnişini örgütleyen yiğit komünist partilere selam olsun! 9 Mayıs

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

11 - 25 Mayıs 2022 / S 142 / 2 TL

ÇÖZÜM ELLERİMİZDE!

Herkese kendi kurallarını kabul ettiriyor açıklık. Tüm safsataları, yalanları, demagojileri bastırıp, kendi çığılığını egemen kılıyor, manşetlere taşıyor, gündemi yıkıyor ve yeniden kuruyor.

Hüküm sürüyor açıklık, coğrafi farkları, kimlikleri aşıyor; şovenizm duvarlarını yıkıyor; bayrağı ve ezanı diline dolayımı karikatürleştiriyor; tiksinti nesnesi haline getiriyor.

Öfkeyi biliyor açıklık, gerilimi büyütüyor. Toplumsal öfke kımına sığmaz oluyor.

Hemen yanı başımızda bir savaş var. Üstelik, sonuçlarıyla dünyanın çehresini değiştirmeye aday; ama daha birinci haftasında savaş, gündemdeki birincilik konumunu yitiriyor. Çünkü açıklık, kafayı çok uzaklara taşıyamaz, akıl bedende kilitlenir kalır. Açlık, başka bir dertle ilgilenmeyi yasaklar, bakışını alenen tehdit altındaki varlık koşullarına odaklar. Ve bu, bir emekçi için, tam da sınıf ideolojisinin serpilip geliştiği mekandır. "Emekçi yoksul sınıfların içgüdüsel sosyalizmi" (Engels) böyle güçleniyor. Parlak zekalı kafaların tasarımı değil, tam da bu en çıplak varlık koşullarından doğar sosyalizm, komünizm.

Açlık en gerideki sınıf kesimlerini bile, apaçık sınıfsal çıkarlarla tanıştırıyor. Tehdit altında kaldıkça daha net farkına varılan sınıfın varlık koşulları, bilinçlerde devasa sıçramalar yaratıyor. Boşuna söylenmemiştir, "nur topu ihtilaller doğar aç midelerden" diye.

Emekçilerin sınıf bakış açılarının en saf hali, en su katılmamış hali, varlık koşulları ölümcül tehdit altındayken etkin olmaya başlar. Açlık, emekçilerin içgüdüyle, sezgiyle, içlerinde taşıdıkları saf sınıf çıkarlarıyla yüzleşmeye zorlar, onu bir kanaat, bir söz, bir hedef biçiminde somutlaştırmaya iter. Bu çıkarlara yabancı ne varsa akıldan ve bedenden uzaklaştırır. Böylece bir emekçi, tüm yalanın, demagojinin ardında yatan başka bir sınıfın servet ve mülk sahibi sınıfların iğrenç yüzünü görme olanağına kavuşur.

Açlık, sadece kendi derdi ile hemhal olanı ciddiye alır, tanır. Geri kalan her şey ya safsata, ya oyalamacadır ya da doğrudan hasmın dilinden konuşmaktır. Açlıkla hemhal olmayan her söz, kendini açıklığın gayya kuyusunda bulur. Sürüp giden savaştan laf açın bir, size hemen, "bizim

ne farkımız var?" diyorlar. Seçimlerin ne kadar tarihi önemde olduğuna dair birkaç kelam edin, "Kim sabreder seçime kadar? Ölürüz" diyorlar. Biçimsel demokrasiyi yeniden tesis edecek girişimlerden, ittifaklardan, hazırlanan program taslaklarından, yürütülen taktik çizgiden, dilin kemiği yok, en mahir ağzlarla söz edin, tek bir sözle karşılık veriyorlar: Git başımdan laf ebesi...

Açlıktır, dinci faşizmin hizmet ettiği tekellerin şen şakrak ruh haliyle konuşuran. Çünkü açıklık toplumu iki keskin kampa böldü: Yukarıda şen şakrak servet sahipleri, aşağıda aç yığınlar. Koca bir uçurum var iki dünya arasında; bu yüzden safsatayı, demagojiyi yoksul yığınlar üzerinde etkin kılacak ara sınıflar yok olunca, geriye sermayenin çıplak sınıf halleri kaldı.

Gerici burjuva muhalefet, nereye gitse aç, öfkeyle dolup taşan ve hemen bir şeyler yapılmazsa dünyayı yakmaya hazır kitlelerle karşılaşılıyor. Bol bol dert dinliyorlar, sonra da aynı dertleri kürsülerden seslendiriyorlar, ama derman yok, çare yok, çözüm yok!

Açlık bahane dinlemez. Kendi durumunun kendisine anlatılıp du-

rulmasını, basitçe kendine ayna tutulmasını istemez. Ne güzel süslü sözler, ne de vadesi belirsiz vaatler... Çözüm ister. Somut çözüm.

Çözüm ellerimizde! Ne sandıkta, ne parlamentoda, ne süslü nutuklar ve bol vaatler sıralayan burjuva politikacılarda. İşe, ekmeğe, eğitime, sağlığa, her tür kamu hizmetine ulaşmak mı istiyoruz? O halde tüm bunlara ulaşmamızı engelleyen bu düzeni yıkmak zorundayız. Ve yıkacağız! Geleceğimizi başkalarının ellerine bırakmayacağız, bilmem kaç yılda bir düzenlenecek seçimlerde kullanılacak sözde "hesap sorma aracı" diye sunulan oy pusulalarına hiç bırakmayacağız. Biz kendimiz yöneteceğiz, kendi geleceğimizi kendi ellerimize alacağız.

Gelin, birleşelim, çünkü ya devrim ya ölüm, artık başka bir seçenek kalmadı. Ya fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar her şey emeğin olacak ya da aç çocukların donuk göz bebeklerinde yitireceğiz insanlığımızı... Ya birbirimizi boğazlayacağız ya da sınıf düşmanımızı.

Boş sözlerle yitirilecek zaman yok! İnsanlığımızı korumak için bu sömürü düzenini yıkmaktan başka yolumuz yok! Şimdi Devrim Zamanı!

>>Editör... TAKSİM DEVRİMDİR

Alabildiğine yaygın, geniş katılımlı bir 1 Mayıs'ı geride bıraktık. Mitingler, gösteriler tüm ülke sathına yayıldı. Resmi açıklamaya göre 81 ilin 78'inde 1 Mayıs etkinlikleri oldu. Ve tabii her 1 Mayıs'ın şaşmaz kuralı, tüm gözlerin ve kulakların Taksim'e, 1 Mayıs Alanı'na çevrilmiş olmasıydı.

Sonda söyleyeceğimizi başta söyleyelim. 1 Mayıs'ta Taksim'de, 1 Mayıs Alanı'nda olma baskısını yaratan, bunun bugün alabildiğine geniş kesimlerce sahiplenilmesini sağlayan, ileri işçilerde bir bilinç durumuna gelmesine yol açan, Leninistler'in asla azalmayan ısrarıdır, baskısıdır, bedeller ödemesidir. Bu onur, Leninistlerindir.

Zamanın Genel Sorunu

C.Dağlı

2

Göçmen Karşıtlığı

Sinan Kaleli

4

9 Mayıs Zafer Günü için

K.Taylan Kızıldağ

5

Açlık: İsyan, Ayaklanma,
Devrim Doğurur

Özgür Güven

6

Boş Midelerin
Parçaladığı Prangalar

Umut Çakır

7

3

ZAMANIN GENEL SORUNU

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Zamanın genel sorununu ne olduğunu tespit edemeyenler, politika ve uygulamada, günlük bakışın ve günlük mücadelenin dar sınırlarından kurtulamazlar. Günlük olayların yarattığı sorunların içinde boğulmuşsanız, tam da bu nedenle, gelip gelip genel soruna çarparsınız. Bu durumu istemiyorsanız, zamanın genel sorununun çözümünü başa almalısınız.

Teoriden kopuk bir komünist hareket, devrimci bir teoriden yoksun olduğu için, yani görüşsüz olduğu için, dar pratikliğe düşeceğinden, zamanla yıkılmaktan kurtulamaz. Aynı şekilde, pratikten kopuk, salt görüş peşinde koşan bir hareket de, sonuçta dağılmaktan kaçınmaz. Doğrusu ve başarının yolu, teori ve pratiğin birliğinden geçer.

Hareketin her aşamasında, mücadeleyi kesintiye uğratmadan sürdürmek isteyen devrimci komünist partisi, zamanın genel sorununu net ve kesin biçimde ortaya koymalıdır. Ancak o zaman, bir perspektif kaymasına uğramaz, ne yöne gideceğini bilir, asıl olarak genel sorunun çözümünü hedefler. Başarı kesinlikle buradan geçer.

19. yüzyılda zamanın genel sorunu, politik özgürlük ve insani özgürlüktür. Politik özgürlük tek başına alındığında, burjuva çerçeveyi aşmaz. Politik özgürlük, insani özgürlükle tamamlanmalıdır. İnsani özgürlük toplumsal kurtuluşur. Toplumsal kurtuluş, politik özgürlükten ayrılmaz. Fakat, politik özgürlük, insani özgürlükle (toplumsal kurtuluşla) tamamlanmazsa maddi eşitsizliğin üstünü örten bir örtü rolü oynar. Doğru yaklaşım, politik özgürlüğün, insani özgürlüğe varması; insani özgürlüğün, politik özgürlüğü tamamlamasıdır.

Burada yönetsel bir yaklaşım var. Buradaki yöntem, 20. yüzyılda, demokrasi mücadelesi ve sosyalizm uğruna mücadeleye uygulanıyor. Bazıları, demokrasi mücadelesinin, proletaryayı sosyalizmden uzaklaştırdığını ileri sürmüştür. Demokrasi mücadelesinin, sosyalizm uğruna mücadeleye bağımlı ve önemini gösteren Lenin, demokrasi mücadelesinin, sosyalizme geçişle bağı olduğunu, sosyalizme vardığını; sosyalizmin de demokrasi mücadelesini tamamladığını ortaya koyar. Lenin bu yöntemi, Rusya'daki sınıf mücadelesine uygular. Bu yaklaşım, 20. yüzyılın tüm toplumsal devrimlerinde başarılı sonuç

verir.

Politik özgürlükle, proletaryanın ekonomik kurtuluşu arasında sıkı bir bağ vardır. I.Enternasyonal tüzükte bu bağı doğru olarak ifade eder. Proletaryanın ekonomik kurtuluşu, onun politik kurtuluşundan ayrılmaz. Bu anlayışın ilk başarılı uygulaması 1917 Ekim'ine giden devrimci süreçtir. Şubat 1917 Devriminden sonra Rusya, dünyanın en özgür ülkesidir. Sosyalist devrim, sosyalizme geçiş bu koşullarda olgunlaşıyor. Politik özgürlük, insani özgürlükle tamamlanıyor.

Proletaryanın kurtuluşu amacına ulaşmak isteyenler, politik özgürlükle insani özgürlüğün bağını kuruyor. Ancak, salt biçimsel eşitlik peşinde koşanlar, politik özgürlüğü kendilerine son sınır olarak alıyor. Alevi hareketleri, bu toprakların ezilenlerinden olan Alevilerin durumunu değiştirmek için "eşit yurttaşlık" savunuyorlar. Bilindiği gibi yurttaşlık politik bir kavramdır. Kavram olarak devletle bağıntılıdır. Ve devletin eşit yurttaşları olma hedefini içerir. Eşit yurttaşlık tek başına eşit hak olarak burjuvadır. Alevi emekçiler esas olarak insani özgürlük için mücadele vermektedir. Yalnızca politik eşit hak, maddi eşitsizliği gizler. Yani Alevi emekçilerin kurtuluşu, tüm emekçilerle ortak ve insani özgürlüğün gerçekleşmesini gerektirir.

Politik özgürlük, 20. yüzyılda serpilip gelişti. Proleter devrimci komünist hareket, politik özgürlüğü tek başına savunmadı. Politik özgürlüğü insani özgürlükle tamamladı. Politik özgürlüklerle sınırlı bir bakış, devrimci demokratik düzeydir. Proleter devrimci bakış açısı, temel devrimci hedeflerin gerçekleşmesi ve sınıfların kaldırılmasını içerir. 20. yüzyıl, insani özgürlüğü yalnızca teorik olarak savunmamış, insani özgürlüğü insani toplum temeline oturtmuştur. İnsani özgürlüğü, bir soyut program formülasyonu olmaktan çıkarıp, sosyalizme geçişle birlikte pratiğe geçirmiştir. İnsani özgürlük, yani toplumsal kurtuluş, yeni bir toplumla gerçeklik kazanmıştır.

İnsani özgürlük insani toplum temeline dayandığı, bu toplumla gerçeklik kazandığı için insani toplum zamanın genel sorunudur. 20. yüzyıl baştan başa, insani toplumu gerçekleştirme, yani zamanın genel sorununu çözme uğruna mücadeleyle doludur. Böylece, 1917 Ekim sosyalist devrimiyle, kapitalizmden

komünizme geçiş çağı başladı. 40'lı yılların toplumsal devrimleriyle birlikte bu çağ yeni mezzilerle derinleşti ve ileri noktalara vardı. Doksanlarda, sosyalist sistemin çözülmesi, insani topluma geçiş çağını ortadan kaldırmadı. Doksanlı yıllarda yükselen devrimci dalgayla yeni bir toplumsal devrimler çağı başladı. İnsani topluma geçiş, bu toplumu gerçekleştirme zamanın genel sorunudur. Güncel toplumsal devrimler, tam da bu sorunu çözmeyi amaçlıyor.

Yeni ve insani bir toplumun yalnızca maddi koşulları yani ekonomik ve toplumsal koşulları oluşmadı, bu toplumu kuracak güçler de oluşmuş ve olgunlaşmıştır. Devrimci hareket bir mücadele gücüdür. Bir güçtür. Bütün kapitalist sistem içinde bir güçtür. Etkileyici ve aktif bir dünya gücüdür. Bu güç, kendini proletaryanın enternasyonal dayanışmasıyla, devrimci başkaldırısıyla, kadınların küresel ayaklanmalarıyla, devrimci gençliğin kesintisiz eylemleriyle, sosyalizm hedefli dünya çapındaki anti-kapitalist başkaldırısıyla ve günlük olarak çok çeşitli yollarla ortaya koyuyor. İnsani topluma geçişi gerçekleştirmek için devrimci güçler, her yerde yeni bir devrimci eylem dalgası başlattı. Bu, zamanın genel sorununu çözmek için büyük bir kاپışma olduğunu gösteriyor.

Zamanın genel sorunu bugün çözülmese, kapitalizm insanlığı yok oluşa sürükleyecektir. İnsanlık, bugüne kadarki kazanımlarından yoksun kalmak istemiyorsa, insani özgürlüğü, insani toplumu ivedi, en temel ve yaşamsal sorun olarak gerçekleştirmelidir. İşçi sınıfı tarihsel devrimci görevini yerine getirerek, kapitalizmin insanlığı yok oluşa sürüklemesini önleyebilir. Yeni bir gelecek bize, temel devrimci görevleri yerine getirmemize bağlıdır. İnsanlar içinde buldukları durumdan, yeni ve daha üstün bir topluma geçerek kurtulabilirler.

"Bu sistem, sürekli yayılma zorunluluğunun bir sonucu olarak keskinleşen, kriz dönemleriyle insan soyunu çöküşe doğru götürmektedir. Eğer insanlık hayatta kalmak ve insana yarasız bir yaşam sürdürmek istiyorsa, kapitalizmin karşısına alternatif bir sistem, sosyalist sistemi çıkarmalı, bu sistemin propagandası yapılmalıdır."

DKP (Alman Komünist Partisi) güncel programını da yazan Hans Heinz Holz, bu görüşlerinin yer aldığı çalış-

mayı, 91'de, sosyalist sistemin dağılması karşısında, yeni bir dünya mücadelesini canlı tutmak amacıyla yapıyor. Sosyalist sistemin dağılmasının üzerinden fazla zaman geçmeden, kapitalist dünya yeni bir devrimci ayaklanma dalgasıyla çalkalandı. Devrim dalgası, o zamandan bugüne kadar, bir daha geri çekilmedi. Emekçi kitlelerin ayaklanmasına yol açan koşullar değişmediği gibi, bugün şartlar yeni ayaklanmalar için daha da olgundur. Dolayısıyla sosyalizm mücadelesi salt bir propaganda sorunu değil, bir pratik mücadele sorunudur. Uğruna dövülecek bir sorundur. Bu, sadece bir iki ülkeyle sınırlı bir mücadele değil, dünya çapında verilen bir mücadeledir.

Sosyalizm, iki kez, insanlığı, kapitalizmin yol açtığı iki dünya savaşından kurtardı. Her iki savaşın sonucunda sosyalizme geçilecek insanlık kapitalist ve faşist barbarlıktan kurtarıldı. Rosa Luxemburg'un söylediği, "ya sosyalizm ya barbarlık" belirlemesi aynı zaman içinde yaşandı. Sosyalizme geçilmeyen yerlerde kapitalist barbarlık çeşitli biçimlerde hüküm sürdü. Burjuvazi, emekçi halkı kapitalizme boyun eğdirmek için sürekli olarak "alternatif yok" propagandası yaptı ve kapitalizmi "tarihin sonu" olarak ilan etti. Burjuvazinin unuttuğu şudur ki, kapitalistler insanlığın geleceğine yön veren tek güç değildir. Proletarya da insanlığın geleceğine yön veren bir güçtür. Buradan şu sonuç çıkar: Kapitalist barbarlığın insanlığı çöküşe götürmesi kaçınılmaz değildir. Dünya proletaryası, kadınlar, gençlik, aydınlar, köylüler, komünist güçler, insani bir topluma geçerek, insanlığı kapitalist barbarlıktan, mahvolmaya sürüklenmesinden kurtarabilirler. Yaşam bizden yana!

Kapitalizmin insanlığı getirdiği çöküş, güncel olarak hızla derinleşiyor. İnsanların ve doğanın sermaye egemenliğinden özgürleşmesi için, kitleler her yerde eylemde. Kapitalizm yıkılmadıkça, toplum temelden değişmedikçe, bugünkü durumdan daha ağır koşullarla karşı karşıya geleceğiz. Emek ve doğa zenginliğin kaynaklarıdır. Sermaye, zenginliğin bu iki kaynağı sürekli tahrip etme eğilimindedir. Doğanın tahribatı geri dönmez bir noktaya doğru hızla ilerliyor. Sermaye, ücretleri en alt düzeye indirirken, buna karşın çalışma zamanını ve yoğunluğunu üst seviyeye çıkarmıştır. Zenginliğin bu kaynağı hızla kurutul-

yor.

Bu durumu köklü olarak dönüştürmek için, kapitalistlerin mülkiyetinde olan toplumsal emeğin tüm sonuçlarına el koymamız gerekiyor. Emeğin ürünlerine sermaye el koyduğu sürece, işçiler sermayenin denetiminde olacak, ücretli emek sistemi sürecektir. Bu toplumda, işçinin ürettikleri bir avuç sömürücünün çıkarına hizmet edecektir. Üretim araçlarının mülkiyetindedir. Bu durumu tersine çevirebiliriz. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyetiyle, bu durumu tersine çevirebiliriz. Nesnel zenginliğin işçinin kendi ihtiyaçlarını karşılayacak koşullar yaratılmış olur. İnsanların basit ihtiyaçlarını karşılamak yerine, çağdaş, çeşitlenen, zenginleşen ihtiyaçları karşılanmış olur. Kişinin çok yönlü gelişimi sağlanmış olur. Marx, "üretimde olduğu kadar, tüketimde de çok yönlü olan zengin kişiliklerin gelişimi"ne önem vermiştir. Zengin insan: "Tüm duygularla alabildiğine donanmış" insandır.

"Sınırlı burjuva biçim sınırlı atıldığında, zenginlik evrensel mübadele yoluyla yaratılan bireysel ihtiyaçların, kapasitelerin, hazırların, üretici güçlerin vb evrenselliğinden başka nedir ki?" (Marx).

Gürül gürül akan zenginlik kaynakları, birkaç zengin için değil, toplumun, tüm insanların gelişim ihtiyaçlarına hizmet ettiği bir toplum olan komünist toplumda, bireylerin sadece çok yönlü gelişimi değil, kendi içinde uyumlu gelişimi de sağlanmış olur.

Özel mülkiyet dışlayıcıdır. Toprakta özel mülkiyet, yeryüzünün bir parçasından diğer insanların dışlanmasıdır. Bu, üretimin ve tüketimin tüm alanları için doğrudur. Özel mülkiyetin dışlayıcılığına karşı, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti, karşılıklı işbirliğini ve karşılıklı yardımlaşmasını ve bu temelde gerçek insani ilişkileri ortaya koyar.

Emekçilerin yaşamsal sorunları, gelişme ihtiyaçları bugünkü özel mülkiyet toplumunda çözülemez. Sınıf mücadelesi gelip zamanın genel sorununu çözümüne dayanmıştır. İnsani toplumun kurulması, toplumun devrimci, köklü, nitel değişimi zamanın genel sorunudur. İşçi sınıfının temel devrimci görevi tam da bu sorunu çözmektir. Bu görev ileriye bırakılmaz.

Biz Kazanacağız!

TKEP/Leninist Merkez Komitesi 30 Nisan günü bir açıklama yayınlayarak 1 Mayıs mesajı yayınladı.

Türkiye ve Kürdistan İşçi Sınıfına, Yoksul, Emekçi Halklarına hitaben yayınlanan açıklamada, "Bu yılın 1 Mayıs'ını dünya proletaryasının, onunla birlikte Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının tarihsel görevle, pratik biçimde karşılaştığı koşullarda" karşılandığı söylendi.

"Bizim de dahil olduğumuz dünya koşulları iki ülke işçi sınıfının, tüm emekçi sınıflara, kapitalist düzenin aç ve yoksul bıraktığı kitlelere önderlik yaparak sömürü düzenini yıkmaya tarihsel görevini pratik olarak en öne çıkarmıştır."

Bu tarihsel görevin yerine getirilmesi en etkin ve en devrimci proleter enternasyonal dayanışma biçimidir. Şimdi kapitalizmi yıkmaya ve yerine insanlık tarihinin tanıdığı en insancıl, insana en yakışan toplumsal düzen olan sosyalizmi kurma görevini pratik olarak yerine getirmenin tüm koşulları ortaya çıkmıştır." denilen açıklamada dünyada ve Türkiye'de içinde bulunduğumuz ekonomik ve politik koşullar hatırlatılarak, Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetlerini Nazi faşistlerden kurtarmak için süren sa-

vaşa vurgu yapıldı.

İki ülkenin işçileri, emekçileri, yoksul, ezilen halklarına Türkiye ve Kürdistan'ın devrim ülkeleri olduğu hatırlatılarak "Bundan elli yıl önce idam sehpasında bir bayrak gibi sallanan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, diğer tüm yoldaşlarıyla birlikte yaptıkları devrim ateşiyle bize bu eşsiz mirası bıraktılar. O gün bugündür, devrim korkusu sömürücü sınıfın, tekelci sermaye sınıfının ve onun politik güçlerinin yakasını bırakmadı.

O günden bugüne Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi sürekli gelişti ve bugün pratik bir mesele haline geldi. Türkiye ve Kürdistan'da birleşik devrim artık güncel, pratik bir sorundur. Bu koşullarda iki ülkenin işçi sınıfının, emekçilerinin, devrim güçlerinin önünde devrim ve iktidarın fethinden daha önemli, daha güncel hiç bir konu yoktur." denildi.

Uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve enternasyonal dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı bu koşullarda kutladığımız vurgulanan açıklamada en büyük enternasyonal dayanışma ve görevimizin, her ülkenin işçi sınıfının kendi ülkesinde sömürücü burjuva sınıf egemenliğini bir devrimle yıkarak sosyalizme giden yolu açması olduğu hatırlatıldı.

Açıklama, "dünya bizimle, gelecek bizindir! Varsın emperyalist haydutlar, dünya burjuvazisi, yok oluşun kıyısında kudursunlar; insanlığı kan ve ateşle boğma tehdidinde bulunsunlar.

Biz kazanacağız!

Yaşasın Proletaryanın Uluslararası Dayanışma, Birlik ve Mücadele Günü 1 Mayıs! Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!" denilerek sonlandı.

www.leninist.net sitesinden alınarak yayınlamıştır

Yaşasın 1 Mayıs!

Zindanlardaki Leninist Tutsaklardan 1 Mayıs mesajı var.

Kapitalizmin yarattığı ekonomik, siyasi felaketler artarken, bunlar bir çöküşü de resmediyor... Sermaye egemenliği insanlığın önünde nasıl bir engele dönüştüğünü böyle gösteriyor.

Dünyanın emperyalizmden, savaşlardan, faşizmden, gericiikten temizlendiği günler için Yaşasın 1 Mayıs!

Dünya Emeğin Olacak... Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

1 Mayıs'ın bayrağını hep en yukarıda tutan yoldaşlarımızı yürekten kucaklıyoruz. 6 Mayıs ruhuyla sevgi ve selamlarımızı gönderiyoruz.

Zafere Kadar Daima

Leninist Tutsaklar

Editör

TAKSİM DEVRİMDİR!

Baş tarafı 1. sayfada

12 Eylül sonrası ilk açık alan 1 Mayıs kutlaması 1988 yılında oldu. O yıl Sraselviler'den Taksim'e yönelecek, çatıştık, gözaltına alındık. O tarihten itibaren 1 Mayıs'ta bir daha asla Taksim Meydanı'nı boş bırakmadık. 1992'den itibaren yalnız kaldık. Vazgeçmedik. 1 Mayıs Alanı'nın "unutulmasına" müsaade etmedik. Devrimci ısrar ve kararlılık, bizzat koşulların devrimciliği ile uyum içinde olduğundan, üstün geldi.

Çok uzun yıllar Leninistlerin yalnız başlarına sürdürdükleri Taksim kararlılığı, emekçi kitlelerin özlem ve eğilimleriyle, ruh halleriyle birebir örtüşen bu kararlı tutum, sonuçta daha geniş kesimlerde de karşılık bulmaya başladı. Devrimci işçiler Taksim'i doğrudan sahiplendi.

Bu 1 Mayıs, öncü işçiler arasında 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararlılığının bir bilinç durumuna geldiğinin apaçık ifadesiydi. Bizzat işçiler, değişik işçi örgütleri aracılığıyla Taksim'e yönelecekler.

İşçi ve emekçileri burjuva muhalefetin kuyruğuna takma politikasını güden sendikal konfederasyonlar, çeşitli meslek örgütleri ve sosyal reformistler, geçmişteki göstermelik Taksim ısrarını bile bir kenara bıraktılar bu yıl. Devrimci işçilerin haklı öfkelerini çeken bir tutum aldılar. Duvarlardaki afişleri 1 Mayıs Alanı'nın Taksim olduğunu söylerken, tüm organizasyonları Maltepe üzerineydi. Burjuva muhalefete, en temelde de CHP'ye güdümlü bir politik yönelimin (uzlaşmacılığın) yolu, tam da bu noktaya çıkacaktı kaçınılmaz olarak. Tüm gelecek planları, ne zaman yapılacağı belli olmayan, en iyimser parlamenter budalanın bile "sandık iradesi" konusunda en hafif deyimle tereddütlü olduğu seçimlere endekslenmiş bir "muhalefet" anlayışı, elbette geçmişteki göstermelik Taksim ısrarından da vaz geçecekti. Taksim'de olmak, uzlaşmaz bir mücadelede yana tutum almak demektir, devrime dair ne varsa, o demektir. CHP'nin (yahut "Millet İttifakı'nın) kuyruğunda sermaye düzeni ile uzlaşma

peşinde olanların Taksim'den uzak durmasına kim şaşırabilir ki!

Bizzat katılımcıların söylemiyle ruhsuz kalabalıklar topluluğu olmaktan öteye gidemeyen Maltepe 1 Mayıs'ı, emekçi kitlelerin ruh hallerine denk düşmediği, onun çok gerisinde olduğu için, sönük geçmek zorundaydı. Öyle de oldu.

Koşullar devrimcilerdir. Koşulların devrimci olduğunu söylemek, aynı zamanda, emekçi yığınların ve halkların da, yönelim ve ruh hali olarak, bilinç olarak devrimci olduğunu söylemektir. 1 Mayıs gösterileri ve Taksim savaşları, bu gerçeğin altını bir kez daha çizmiştir.

Her 1 Mayıs kapışmasında kelimenin gerçek anlamında savunmada olan faşist devlettir. Taksim özelinde kendi düzenini sıra sıra bariyerler/barikatlar ile korumaya çalışan, devrimci kitlelerin hücumları karşısında savunmada olan, sermaye düzeninin polisidir, ordusudur. Sermaye düzeni savunmadadır. Ama savunma hatları sürekli erozyona uğruyor, darbeler alıyor, dağılıyor.

Vahşeti ve tehditleri etkisizleştiriyor.

Çeşitli işçi örgütleri, bağımsız sendikalar, sınıf bilinçli işçiler, gittikçe artan bir yoğunlukla Taksim'i zorlama kararlılığı gösteriyor. Bu kararlı kesimin sürekli genişleyen çeperi, bize, başka şeylerin yanında, kitlelerin devrimci ve ayaklanmacı ruh halini gösteriyor. Ya da diğer bir söylemle, ayaklanmacı ruh halinin emekçi kitleler içinde daha yaygın hale geldiğini ifade ediyor. Açlığın artık somut ve yakıcı bir gerçeklik olduğu, her tür baskının toplumsal öfkeyi sürekli bildiği güncel ayaklanma koşullarında, işçi ve emekçiler, Kürt halkı, cümle ezilenler, düzen sınırlarını aşan çıkış arayışlarına ağırlık veriyor.

Ancak devrimci politika, ancak sermaye düzenini yıkacak hedef ve yönelimler, ancak devrimci çıkışlar bu kitlelerde gerçek karşılık bulabilir.

Taksim 1 Mayıs'ının devrimci özü, onun devrimi temsil etmesi, devrimci kitlelerde işte böyle karşılık buluyor.

Sibel Sürücü Ölümsüzdür

Zindanlarda 19 Aralık katliamının ardından başlayan Ölüm Orucu eylemlerinde, eyleminin 122. gününde ölümsüzleşti Sibel Sürücü.

Eyleminin 122. günü olan 22 Nisan 2001'de 33 kiloya kadar düşmüş ve hastaneye kaldırılmış olan Sibelimizin kalbi daha fazla dayanamadı ve durdu...

Sibel Sürücü'yu ölümsüzleşmesinin 21. yılında mezarı başında anıldı. Gülbahçe Mezarlığı'nda toplanan yoldaşları karanfiller, Sibel'in son günlerinde çekilen resmi ve "Sibel Sürücü Ölümsüzdür" pankartıyla O'nu andı.

Devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşunun ardından Sibel'in mücadelesi ve ölümsüzleşmesi anlatıldı, O'nun için şiir okundu.

Sibel Sürücü ve yoldaşı Aysun Bozdoğan şahsında tüm Ölüm Orucu savaşçıları saygıyla selamlıyoruz.

Eylem, Kürdistan ve Türkiye başta olmak üzere ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı; yapılan konuşmaların ardından yürüyüşle devam etti.

Kitle Wettsteinbrücke Köprüsü'ne ulaştığında 5 dakikalık oturma eylemi yaptı. Eylem, kitlenin Theodorshofplatz'a ulaşması ile sonlandırıldı.

Eylemde "Kürdistan'a Özgürlük", "Türk Devleti Kürdistan'dan Defol", "İhanet ve İşgale Karşı Kürdistan'ı Savun" pankartları açıldı ve yürüyüş boyunca Almanca Kürtçe sık sık "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Yaşasın Gerilla Yaşasın Kürdistan", "T.C. Ordusu Kürdistan'dan Defol" sloganları atıldı.

Yapılan konuşmalarda KDP'nin Kürt halkına karşı ihanet içerisinde olduğu, Kürt halkının ve ezilen halkların bunun hesabını soracağı, KDP'nin tarihin çöplüğünde yerini alacağı, Avrupa'nın da Kürdistan'da yapılan işgal ve imha saldırıları karşısında sessiz kalmasının iki yüzlülük olduğu vurgulanırken, bundan önceki imha saldırılarında olduğu gibi faşist devletin yine gerilla karşısında yenileceği ve arkasına bakmadan kaçacağı belirtildi.

"Sessiz Kalmanız İkiyüzlülüktür"

İsviçre'nin Basel şehrinde 23 Nisan günü 13.00'da De Wette Park'ta bir araya gelen yüzlerce Kürdistanlı, Türkiyeli, İsviçreli devrimci ve demokratlar, faşist Türk devletinin işgal saldırılarını protesto etti.

Devrimci Savaş Kazanacak!

HBDH Yürütme Komitesi 18 Nisan günü yazılı bir açıklama yayınlamak üzere 17 Nisan gece saatlerinde Medya Savunma Alanları'na dönük gerçekleştirdiği saldırılarını Metina, Zap ve Avaşin'e yoğunlaştırarak bu bölgeleri işgal etmek istemesini protesto etti. Açıklama şöyle:

Şikefta Birindara, Kurejaro, Çiyaye Reş, Werxle saldırılarının yoğunlaştığı bölgeler olurken, direnişler de bu bütün bölgelerde amansızca yürütülmektedir. Günlerdir yürütülen ve yoğunlaştırılan saldırılara karşı gerillalar direnişleri ile karşı koymakta ve eylemler gerçekleştirmektedir. Düşmanın indirme yapmak istediği bütün alanlar kısa sürede gerillanın denetimine ve kontrolüne geçmiştir, karadan ilerlemek istediklerinde ise sabotajlarla, eylemlerle düşman güçleri durdurulmuştur. Günlerdir devam eden hava saldırıları bu işgal girişimi ile yoğunlaşmıştır. Ve bu tarih itibarıyla, işgalci TC ve işbirliği içerisinde olduğu bütün güçler özellikle güney hatından bir saldırı ile girişimde bulunmuşlardır.

Bu işgal planı NATO-ABD gü-

dümlü olup, faşist iktidarın aylardır kurgulamakta ve hayata geçirmeye çalışmakta olduğu bir plandır. Bu plan içerisinde işbirlikçi KDP'nin saldırılar için faşizme tam desteği bulunmaktadır. KDP'nin gerilla hakkında bilgi, istihbarat, pusu, tuzak ve diğer birçok yöntem geliştirdiği saldırıları işgalci TC devletine fayda sağlaması içindir. İşgal saldırılarının kuzeyden değil de güneyden başlatılması KDP işbirlikçiliğinin en yalın ifadesidir. Kürt halkına ve Kürt halkının bütün kazanımlarına karşı böylesi bir ihanetin varlığı gerillanın direnişi ile bozulurken, bütün halkların da gerilla ile olan bağını kuvvetlendirmektedir. İşbirlikçilerden ve işgalcilerden hesap dağlardan şehirlere kadar her alanda sorulmaktadır.

Bugün yapılmak istenen işgal saldırılarını geçtiğimiz yıl Gare'de yapılan işgal girişimi gibi sonuçlanacaktır. Faşizm birleşik devrim güçleri karşısında yenilgiyi bir kez daha tadacak, gerillalar zaferini yine kutlayacaktır. Bu görkemli direnişin zaferi şimdiden ufukta belirmiştir. Direnişin zaferini Türk ve Kürt halklarının fa-

şizme karşı zaferi haline getireceğiz. HBDH olarak dağlardan şehirlere kadar Kürt halkıyla, gerillasıyla birlikte savaşacağız. Şehirlerde, metropollerde ve her yerde faşizmi hedefleyeceğiz. Birleşik devrim bayrağımızın yenilgi tanımaz gücünü eylemlerimizle göstereceğiz. Devlet kurumlarını, unsurlarını hedef alacağız. İşgalcilerin ve işbirlikçilerin petrol paraları, fabrikaları, kirli düzenleri hedefimizdir. Faşizmi yıkacağız!

HBDH gerilla ve milis güçleri ile bu işgal girişiminin faşist iktidar tarafından kurgulanan sonucuna karşı eylemlerine devam ediyor. Bu işgal, devrimci güçleri tasfiye amacı taşımaktadır. Bu tasfiye ve işgal, ancak devrimci savaş alanlarında direnişle, şehirlerde yükselen eylemlerle ve birleşik devrim bayrağının altında birleşerek durdurulabilir. Devrimci sefer-

Gezi Yargılanamaz

31 Mayıs 2013... Milyonlarla doldurduk sokakları, meydanları. 16 gün yaşattık Taksim Komünümüzü. Onlarcamızı katledildi, yaralandı, tutsak düştü. Yılmadık, vazgeçmedik. Gezi Ayaklanmamızla faşizmin korkulu rüyası haline geldik ve o korkulu rüyayı görmeye devam ediyorlar. Bunu bugün bir kez daha gördük.

Gezi Davası'nın karar duruşmasında yıllarca hapis cezası yağdırdılar. Osman Kavalaya TC'ni ortadan kaldırmaya teşebbüs suçundan ağırlaştırılmış müebbet cezası; Mücella Yapıcı, Çiğdem Mater, Hakan Altınay, Mine Özerden, Can Atalay, Tayfun Kahraman ve Yiğit Ali Ekmeççi'ye de 18'er yıl hapis cezası verilerek tutuklanmalarına karar verildi...

Biz biliyoruz ki, bu cezalar sadece orada yargılananlara verilmiş cezalar değildir. Gezi Davası'nda yargılanmak istenen, kişiler değil, Gezi Ayaklanması'nın ta kendisidir. Ezilen, sömürülen, katledilen, yok sayılan milyonların faşizmi yıkmak için sokağa dökülmesinin intikamıdır bu cezalar.

Faşizm ne zaman ikinci bir Gezi'yle karşılaşacağını görse, yargı sopasını sallayarak bizlere gözdağı vermeye çalışmaktadır. Yükselen sokak eylemleri, işçi sınıfının her gün bir yerlerde greve çıkması, 1 Mayıs yaklaşırken eylem-grevde olan işçilerin "1 Mayıs Alanı Taksimdir!" çağrısıyla 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrı yapması, devrimcilerin

"Taksim'de İsrar Devrimde İsrardır" diyerek Taksim iradesini ortaya koymaları faşizmi korkutmuş olsa gerek ki, yargı sopasıyla ezilenlere, işçilere, emekçilere ve devrimcilere geri adım atılabileceklerini düşünüyorlar.

Duruşmayı takip eden yüzlerce kişi "Gezi Yargılanamaz" diyerek Çağlayan Adliyesi önünü terk etmiyor. Taksim Dayanışması da "Gezi'yi Savunuyoruz" diyerek Çağlayan Adliyesi önüne adalet nöbetine çağırıyor herkesi.

Buradan yeniden sesleniyoruz. Korkmuyoruz. Elinizdeki yargı sopası bizleri hiçbir zaman geri adım attırmadığı gibi mücadele azmimizi, cüretimizi, kararlılığımızı biliyor. Bizden korkuyorsunuz, Gezi Ayaklanması'nı yaratan ve yaşatan milyonlardan korkuyorsunuz. Korkmaya devam edin. Çünkü yeniden geleceğiz!

berlik hamlemiz içerisinde gerçekleştirdiğimiz bütün eylemler faşizmin hareket alanlarını kısıtlamaktadır. Eylemlerimizin düzeyini ve boyutunu artırarak faşizme her yerde vermeye devam edeceğiz. Hiç beklemedikleri anlarda geleceğiz!

"Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız" devrimci seferberlik hamlemiz bu direnişle güç kazanmaktadır. Her bir işgal saldırısı ile birlikte faşist iktidar Türkiye ve Kürdistan'da ki toplumsal muhalefeti yıkmak ve faşizmin askeri-politik hamlelerini derinleştirmek istemektedir. Dikensiz bir gül bahçesi hayali faşizmin esas hedeflerinden biridir. Ancak, birleşik mücadelemizin devrimci seferberlik hamlesi her anda ve her yerde faşizmin politikalarını yıkmakta, onda bir kırılma yaratmaktadır. Bu sebeple, gerillanın ve birleşik devrim güçlerinin savaşı, faşizme bir kez daha askeri bir yenilgi yaşatırken, işgal saldırılarında başarılı olmayan bir faşist iktidar daha büyük bir yenilgi yaşamının hezimetini çözmeye doğru hızla ilerleyecektir. Ve yine, bu devrimci savaşın zaferi faşizme karşı örgütlü bütün güçlerin saflarını birleştirirken moral kaynağı da olacaktır. İktidarın, Türkiye ve Kürdistan'da ki toplumsal muhalefeti, kadınların mücadelesini, işçi

grevlerini, gençleri ve ezilenleri bastırmak-sindirmek ve yok etmek için giriştiği bu yoğun işgal saldırılarının yenilgisini 1 Mayıs meydanlarında, devrimci eylemlerde, işçi grevlerinde ve bütün özgürlük mücadelelerinde göreceğiz.

HBDH birleşik devrimin öncüsü ve örgütleyicisi olarak faşizmden hesap sormaya durmaksızın devam ediyor. Halkımıza çağrımız birleşik devrim güçlerine her şeyleri ile güç vermeleridir. Gün, faşizme karşı örgütlenme ve faşizmden hesap sorma günüdür. HBDH milisleri olarak, gerillanın direniş ateşini şehirlere taşımak, Türkiye ve Kürdistan metropollerindeki eylemlerimizi güçlendirmek tarihsel sorumluluğumuzdur. Faşizmin işgal saldırıları karşısında bu ateşi sarayın içine, kendini güvende sananların ocaklarına taşıyalıyız.

İşgal ve tasfiye saldırılarına karşı Gare'den Newroz'a uzanan ve bugün 1 Mayıs meydanlarını dolduracak bir direniş örgütleyoruz! Yaşasın Zafer!

Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız!

Yaşasın Birleşik Devrim Mücadelemiz!

Kahrolsun İşgalciler ve Onların İşbirlikçileri!

GÖÇMEN KARŞITLIĞI

Sinan Kaleli

Bazen kelimeler bir gerçekliği resmetmek için gerçekten fena halde kifayetsiz kalıyor. Ne duygular ifade edilebiliyor, ne olgular tanımlanabiliyor.

Birkaç gündür göçmenler üzerine sermaye dünyasının dile getirdikleri için ne desek, ne etsek yetersiz. İnsan bu ikiyüzlülük karşısında, bu aşağılık sahtekarlık karşısında ne yapacağını şaşırıyor. Öfke, hiddet, bağırıp çağırma, sövme... hiçbirini kar etmiyor.

İşsizlik? Hep bu mülteciler/göçmenler yüzünden! Yok-sulluk? Sebebi onlar. Her tür suç, sokaklarda şiddet... onlardan kaynaklanıyor. Eğitimde fırsat eşitsizliği? Elbet onlardır sebebi! Ne de olsa "Sessiz İstila" değil mi!

Bütün "suçlar", toplumsal dokudaki bütün marazlar, sistemin tüm aksaklıklarının müsebbibi bir çırpıda göçmenler ilan ediliyor. Özellikle de Suriyeli göçmenler. Katkısız bir ırkçılık, üstelik de emekçi kesimler arasında yaygınlaştırılmak isteniyor.

Burjuva muhalefet, uzunca bir dönemdir "göçmen (Suriyeli) sorunu" üzerinden dinci faşist iktidara yüklenip duruyor. Buram buram ırkçılık üzerinden AKP'yi köşeye sıkırtmaya çalışıyor. Özellikle dinci faşizmin Suriye politikasını eleştirme görüntüsü, geniş kesimler arasında taraftar da yaratıyor burjuva muhalefetin söylemlerine. Hatta dinci faşist iktidar üzerinde ciddi bir baskı da yaratıyor. Öyle ki, RTE, 1 milyon Suriyelinin "gönüllü" olarak gönderilmeleri için yeni bir proje hazırlığı içerisinde olduklarını bile söylemişti!

Ama öte yandan, İçişleri Bakanı çıktı "İstanbul'da fabrikada Suriyeli çalıştır, sigorta da yapma. Sonra 'Bu Suriyeliler ne olacak' de. Önce iş insanları isyan edecek. Benim Çalışma Bakanlığı döneminde iş insanları geldi. Suriyelilerin çalışması için düzenleme yapılmasını istedi" dedi. Benzer sözleri dönemin AKP Genel Başkan Yardımcısı da söylemişti: "İşverenler, yatırımcılar, sanayiciler Suriyelilerden çok memnun. Çok önemli bazı yerlerde Suriyelileri çekin, bu ülke ekonomisi çöker."

Doğruya doğru! Pek çok işletmede, ister merdiven altı işletmeler olsun, ister OSB'lerdeki, sayısız Suriyeli (ve diğer ülkelerden) göçmen işçiler çalıştırılıyor. Korkunç derecede düşük ücretlere ve hiçbir sosyal güvence olmaksızın...

Böylesine ucuz göçmen emeği olmaksızın firmalar nasıl kar elde edebilir? Dahası, bu düşük ücret baskısı olmaksızın, "yerli işçilerin" dirençleri nasıl kırılır, düşük ücrete nasıl ikna edilir? Türk burjuvaları bu muazzam imkanı yitirmek ister mi?

Ama buna rağmen, bütün kapitalist dünyada burjuva siyasetçiler, göçmenler, kapitalist toplumlar için istenmeyen unsurlarıymış gibi propaganda yapıyor. Yabancı düşmanlığını, şovenizmi körükleyip toplumu zehirliyorlar. Yalan yanlış şeyler anlatıyor, kökleşmiş önyargılar oluşturuyor, işçi ve emekçilerin düşmanıymış gibi konuşuyorlar.

Göç yollarına düşmelerinin kendi istekleri olmadıkları gerçeğini bırakalım şimdilik. Yahut savaştan, yıkımdan, iktisadi-siyasi çöküşlerden kaçtıkları gerçeğini de... Düşünün. Göçmenler böyle akın akın gelmezden önce de işsizlik böyle yoğun değil miydi? Yine böyle aç, yoksul değil miydi milyonlarca emekçi? Kim işten çıkarıyor onları? Ellerindeki avuçlarındakini alan kim?

Bir yandan "ucuz işçi" bulunduğu için ellerini ovuşturup duran, diğer yandan bu ucuz emek sayesinde tüm işçi ücretleri üzerinde baskı yaratan burjuvaların kendisidir. Ardından işçilerin karşısına çıkıp, "göçmenler sizin düşmanınızdır" propagandası yapan da ondan başkası değildir. Böylece şovenizm üzerinden işçileri birbirine düşmanlaştırır, onları böler. Gerçek düşmanı gözlerden saklar. "Göçmen karşıtlığı" çok kullanışlı bir araçtır sermaye düzeni için.

Oysa aynı tezgahlarda en ağır şartlarda birlikte sömürüyor göçmen işçi kardeşleriyle yerli işçiler. "Ucuz emek" baskısı, göçmenler olsun olmasın, kapitalist toplumda daima vardır. Kapitalist ekonominin işleyiş yasadır o. İşgücünü sürekli büyüten, bir "nişpi aşırı nüfus" yaratan, böylece işgücü fiyatlarını düşüren, sürekli bir işsizler ordusu ("yedek sanayi ordusu") oluşturarak ücretler üzerinde sürekli bir baskı oluşturan... kapitalist ekonominin kendisidir.

Göçmen işçi, kapitalizmin tüm tarihi boyunca vardır ve kapitalist ekonomiler için arzulanan bir durumdur. Göçmen işçiler olmasaydı, ABD diye bir ülke olur muydu? Nüfusu sürekli ve hızlı bir şekilde ihtiyarlayan Avrupa, göçmen emeği olmasa ayakta kalabilir mi? Her yıl ne kadar göçmen emeğine ihtiyaç duyulduğu istatistikleri yayımlanıyor Alman burjuva medyasında. Hal böyleyken yabancı düşmanlığını, göçmen karşıtlığını pompalayanlar da burjuva sınıftan başkası değildir!

İşçilerin vatani yoktur. Tüm yeryüzüdür onların vatani. Ve düşmanları ortak. Emek her yerde sermaye ile karşı karşıya gelir. Sermayenin de vatani, dili, dini yoktur. Evrensel bir ilişkidir emek ile sermayenin karşıtlığı. Emeği, emekçileri kendi aralarında bölen, parçalayan, düşmanlaştıran sermayenin ta kendisidir.

Sermaye, tüm yeryüzünü çaldı elimizden. Gölgesini sataamadığı ağacı kesti. Yaktı, yıktı, biçti, tüketti bütün yerküreyi. Her ülkede on milyonları birkaç büyük kente çekti. Ardından tüm dünyadaki yüz milyonları mıknaş gibi birkaç merkez ülkeye sürükledi. Yeryüzüne böylesine vahşi bir sınıf ve böyle tahripkar bir düzen geldi.

Bu düzenin ve bu sınıf egemenliğinin yıkılması artık büyük insanlığın varlık yokluk meselesi.

Yine bir 1 Mayıs'ı geride bıraktık. İşçilerin, emekçilerin Kapitalizme Karşı Birlik Mücadele Ve Dayanışma Günü 1 Mayıs, yine yasaklanan meydan Taksim'de eylem ve çatışmalara sahne oldu.

1 Mayıs 1886'da Louisville'de işçilerin 8 saatlik işgünü için başlattıkları grev, 4 Mayıs günü devletin Chicago'da Haymarket Meydanı'nda yaptığı bombalı katliamla son buldu. Yüzbinlerce işçinin siyah-beyaz ayırdetmeden tek yumruk olmasını kaldırmayan sermaye sınıfı, 3 Mayıs günü bir fabrikada provokasyon yaratıp işçilere saldırdı 3 işçiyi katletti. Bunu protesto için sokaklara akan işçilere polis bu defa Haymarket'te bombalı saldırı düzenledi ve bunun faili olarak 4 işçiyi, Parsons, Spies, Fischer ve Engel'i idam etti... 1 Mayıs'ı "Bayram" değil de "Mücadele" günü yapan, 136 yıl önce dökülen yüzlerce işçinin kanı oldu. Ülkemizde de 1 Mayıs günü meydanları dolduran milyonların 77'de katledilmesi, ülkemizde de 1 Mayıs'ı "Kapitalizme Karşı Birlik Mücadele Ve Dayanışma Günü" yapan, Taksim'i "Kızıl Meydan" yapan, Taksim'i "1 Mayıs Alanı" yapan olay oldu. 1 Mayıs, dökülen işçi kanları ile kızılıyor.

İşçi sınıfı kadar, burjuvazi de durumun bilincinde olduğu için, Taksim'i 1 Mayıs'la, daha doğrusu işçi ve emekçilerin tüm eylem ve etkinliklerine kapatmasının sebebi de bu. Ve sınıf bilinçli işçiler, emekçiler, devrimciler 1 Mayıs'ta yüzünü Taksim'e çevirdi. Yasaklar, barikatlar, gözaltılar, işkence ve tutuklamalar hiçbir zaman kitlelerin Taksim'e akışını durduramadı.

Bu yıl da başta Mücadele Birliği, çok sayıda sendika, dernek, siyasi parti, gençlik örgütü ard arda "1 Mayıs'ta Taksim" çağrısı yaptı. Bu esnada işçi ve emekçilerin örgütleri DİSK, KESK, TMMOB, TTB yine göstermelik bir Taksim başvurusu yapmış, hayır cevabını almalarıyla birlikte Valiliğin gösterdiği Maltepe "dolgu" Meydanı'na 1 Mayıs hazırlıklarına başlamıştı bile.

İsrarla "yasak" denilen ve günler öncesinden bariyerlerle çevrilen Taksim Meydanı, 1 Mayıs'tan hemen saatler önce şampiyonluğu kutlayan taraftarlarla dolup taşmıştı. Bu, aslında Taksim'in sadece işçi ve emekçilere, devrimcilere kapalı olduğunun en net göstergelerinden biriydi. Bu durum üzerine Öğrenci Faaliyetleri 1 Mayıs'ın ilk saatlerinde pankart açarak 1 Mayıs'ı kutladı, 5 öğrenci polis saldırısı ile gözal-

1 Mayıs Kapitalizme Karşı Birlik Mücadele Ve Dayanışma Günü'nde İstanbul'da "1 Mayıs Alanı Taksim'dir!" diyenler yine bir çok noktadan pankartlarını açarak Taksim'e çıkmak için yürüyüşe geçti.

Mücadele Birliği Platformu da saat 10.00'da Elmadağ'da Babil Sokak'tan "Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!" pankartlarını açarak "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganları attı.

Eylemcilere olanca şiddetle saldıran polis ekipleri, her bir kişinin üzerine 3-4 kişi olacak şekilde yere yatırarak, kalkan-

İstanbul'da 1 Mayıs

tırna alındı. Öğrenciler sabah saatlerinde serbest bırakıldılar.

Sabahın erken saatlerinde de yüzünü Taksim'e çeviren gruplar arda arda yürüyüşe başladı. Öğrenci Kolektifleri ve Üniversiteli Feminist Kolektif ellerine aldıkları tabldotlar ile "Geçinemiyoruz" diyerek Kurtuluş'tan yürüyüşe geçtiklerinde gözaltına alındılar

Otel ve Turizm İşçileri Sendikası (OTİS) ve Kafe-Bar Çalışanları Dayanışması da İmam Adnan Sokak'tan Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçerek "1 Mayıs yasasını tanımayız" dedi.

İstiklal Caddesi üzerinden Taksim'e çıkmak isteyen Göksoy Uyar, Mehmet Güder ve İsmail Aydın gözaltına alındı.

"AKP Gidecek Gezi kalacak" diyen Halkevleri de Taksim'e yürüdüler, polis saldırısı ile gözaltına alındılar.

Beşiktaş'tan Taksim'e yürüyen Gençlik Komiteleri, "Hayatlarını çaldıklarınız gençler bu düzeni yıkacak" diyerek Taksim'e yürüdü ve 40'a yakın öğrenci gözaltına alındı.

Devrimci Parti ve Özgürlük Meclisleri üyeleri #Taksim'e yürürken polis saldırı, 3 kişi gözaltına alındı.

"Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan" diyen Mücadele Birliği okurları Elmadağ Babil Sokak'tan Taksim'e çıkarken şiddetli polis saldırısıyla darp edilerek gözaltına alındılar. Polis ekipleri her bir kişiyi üzerine 3-4 kişi yere yatırarak, kalkanlarla iterek, boğazlarını sıkıp kollarını ters kelepçe yaparak saldırdı. Saldırıya rağmen uzun süre sloganlarını haykırmaya devam eden 8 okurumuz işkenceyle gözaltına alındı. Polis basının çekim yapmasına da engel olmaya çalıştı.

Mecidiyeköy'den Taksim'e yürüyüşe geçen Katsen-Sen ve İnşaat Bir Sen üyesi işçiler

"1 Mayıs Alanı Taksim'dir! Yine Taksim'deyiz!"

larla iterek, boğazlarını sıkıp kollarını ters kelepçe yaparak saldırdı. Polis saldırısına rağmen sloganlarını haykırmaya devam eden Mücadele Birliği Platformu'ndan 8 kişi işkenceyle gözaltına alındı. Polis basının çekim yapmasına da engel olmaya çalıştı.

Yine saat 10.00'da Katsen-Sen üyeleri "Yaşasın Şoförlerin Birliği Yaşasın 1 Mayıs" pankartı açarak; İnşaat-Bir-Sen üyeleri ise "Yaşasın 1 Mayıs" pankartı açarak İşçi Temsilcileri Konseyi, Emegin Gücü Derneği üyeleriyle birlikte Mecidiyeköy'de Cevahir AVM önünden Taksim'e doğru yürüyüşe geçti.

Çevik kuvvet polislerinin

darp edilerek gözaltına alındı. Katsen-Sen'li şoförler "Yaşasın Şoförlerin Birliği Yaşasın 1 Mayıs" pankartı açtı. İnşaat-Bir-Sen üyesi inşaat işçileri ise "Yaşasın 1 Mayıs" pankartı açarak İşçi Temsilcileri Konseyi, Emegin Gücü Derneği üyeleriyle birlikte Mecidiyeköy'de Cevahir AVM önünden Taksim'e doğru yürüyüşe geçti. Çevik kuvvet polislerinin saldırısına rağmen slogan ve ajitasyon konuşmalarına devam eden işçiler darp edilerek işkenceyle gözaltına alındı.

Birleşik Mücadele Güçleri, Halaskargazi Caddesi'ne Yaşasın 1 Mayıs Biji Yek Gulan" pankartıyla yürüyüşe geçti.

Taksim'e yürüyen HKP'liler de polis saldırısı ve gözaltı ile karşılaştı

Osmanbey'den Taksim'e pankart açarak çıkmak isteyen Halk Cepheçileri gözaltına alındı!

PTT-Sen, Taksim'e 1 Mayıs yürüyüşleri sırasında sendika yöneticileri Süleyman Şen'in gözaltına alındığını duyurdu.

Taksim'e yönelen her grup, arda arda polis saldırısıyla gözaltına alınırken, DİSK Taksim Anıtına çelenk koyarak 1 Mayıs'ı "kutladı". Ve DİSK, diğer konfederasyonlar ile birlikte sendikaları, emek örgütlerini, siyasi partileri, işçi ve emekçileri peşinden sürükleyerek Maltepe Meydanı'na götürdü, "Bayram havasında" bir 1 Mayıs kutladı.

Gözaltına alınan 192 kişiden 168'i emniyet ifadelerinin ardından sağlık kontrolü ile gece saatlerinde serbest bırakıldılar.

Aralarında 2 okurumuzun da olduğu 24 kişiden 17'si Pazartesi günü savcılığa çıkarılarak serbest bırakılırken, 7 kişi de adli kontrol ile serbest bırakıldı.

saldırısına rağmen slogan ve ajitasyon konuşmalarına devam eden işçiler darp edilerek işkenceyle gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar gece geç saatlerinde emniyet ifadeleri alınarak ve sağlık kontrolünden geçirilerek serbest bırakıldılar.

9 MAYIS ZAFER GÜNÜ İÇİN

K.Taylan Kızıldağ

9 Mayıs 1945... Sovyetler Birliği'nin korkunç yıkımlardan, büyük bedellerden doğrularak faşist Nazi Almanyası'nı resmi olarak yendiği tarih.

8 Mayıs günü Berlin'e giren Kızıl Ordu savaşı bitirir ve Almanya'nın koşulsuz tam teslimiyetini içeren anlaşma, 9 Mayıs günü imzalanır. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı olarak adlandırılan ve tüm dünyayı kaplayan bu korkunç yıkım savaşı emperyalistler arası bir paylaşım savaşı olmakla birlikte, tüm emperyalistlerin asıl hedefi Sovyetlerin ve sosyalist iktidarın yıkılmasıydı. Bundan dolayı tepeden tırnağa silahlı, en vahşi yöntemlerle Sovyetler Birliği'ni ezmeye ve sosyalist iktidarı yıkmaya yönelik faşist ordular korkunç savaş suçları ve katliamlar işleyerek Sovyetleri işgale girişti. Ancak tüm bu yıkıcılığa ve vahşete rağmen, önce Moskova önlerinde, daha sonra Stalingrad'ta, Kursk'ta, Leningrad'ta, Ukrayna'da, Sivastopol'da ağır yenilgiler aldılar. Eli silah tutan milyonlarca Sovyet işçi ve köylüsü, gencinden yaşlısına kadar yüzbinlerce Sovyet yurttaşı, faşist işgalcilere karşı partizanlara ve Kızıl Ordu saflarına katıldı. Nazilerin Sovyet topraklarında aldığı ardi arına yenilgilerle birlikte, Nazi Almanyası'nın diz çökmesi ve bu uluslararası destekli faşist işgal ordularının yok edilmesi için Kızıl Ordu Balkanlara, oradan Polonya'ya ve Almanya'nın içlerine kadar yürüdü. 41'de Sovyetler açısından ağır yenilgilerle başlayan ancak büyük fedakarlıklarla tersine dönen bu savaşta Sovyet Kızıl Ordusu 8 Mayıs 1945'te Nazi Almanyası'nın başkenti Berlin'e girerek insanlık tarihinin bu en yıkıcı savaşını sona erdirdi. Bu zafer öyle bir etki yarattı ki Sovyetler, sanayi, tarım ve sivil alt yapısının korkunç yıkımlar yaşamasına rağmen savaşın ardından kendini hızla topladı. Uzay yarışında, bilimde, sanatta, kültürde, üretimde insanlığın gele-

ceği için çok büyük atılımları gerçekleştirdi. Büyük Anavatan Savaşı olarak da adlandırılan bu savaş, SBKP liderliğinde ve Kızıl ordunun, Sovyet halklarının büyük fedakarlıkları sonucunda kazanıldı. Bugün hala eski Sovyet coğrafyalarında yaşayan her aileden en az bir kişinin, o büyük Anavatan savaşında faşist işgalcilere hayatını kaybettiği bilinir.

Faşist Almanya'ya ve emperyalist-kapitalist dünyaya karşı kazanılan büyük zaferin 77. yıldönümüne girerken, bugün yine aynı coğrafyalarda NATO beslemesi faşistler ile devrimci güçler arasında bir savaş yaşanıyor. Eski Sovyet coğrafyalarında karşı-devrimci güçlerle antifaşist güçler arasında süre giden bu savaşta taraflar tıpkı Sovyetler üzerine gönderilen emperyalistlerin desteklediği Nazi Almanyası ve ona arka çıkan dünya gericiği ile karşı tarafta yer alan Sovyetler ve antifaşist güçlere benzer şekilde iki kampa ayrılmış durumda. 1991 yılının sonunda Sovyetler Birliği'nin resmi olarak dağıtılmasının ardından emperyalistler eski Sovyet ülkelerinde ve sosyalist blokta yer alan ülkelerde adım adım karşı-devrimci gerici iktidarları ve kendi uşaklarını, darbeler, renkli devrimler, hileli seçimler gibi çeşitli yöntemlerle başa getirdiler. Ukrayna bu ülkelerden biriydi. Sosyalist altyapının parçalanması ile başlayan süreç, yeni yetme sermayedarların ortaya çıkmasını sağladı. Emperyalistler karşı-devrimcileri turuncu devrim ile başa getirmeyi başardı. Ancak bunun ardından Yanukoviç'in iktidara gelmesi ile emperyalistler Ukrayna'nın tam ilhak sürecine uğramasında işi hızlandırmak için 2014'te milyarlarca dolar aktararak, paralı askerleri ve faşist sürüleri ile bir darbe yaptı. Darbe sonucunda Kiev'de faşistler iktidara gelirken, ülkenin doğusunda yaşayan tarihsel, kültürel, ulusal olarak Rusya ile güçlü bağları olan Ukraynalı Ruslar faşistlere karşı Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'ni ilan

ederek antifaşist bir savaş başlattı.

O günden bugüne dek 8 yıldır süren savaşta faşist Kiev yönetimi binlerce Donbasslıyı katletti ve bu darbenin kendisi emperyalistlerin Rusya'ya karşı girişeceği büyük yıkım savaşının hazırlıklarından biri olduğunu ortaya koydu. Darbeden bu yana milyarlarca dolar akıtılarak silahlandırılan yüz binlerce Nazi, dünyanın her yerinden toplanarak getirilen faşist katil sürüleri bu planın ne kadar kapsamlı olduğunu gözler önüne seriyordu. Donbass halklarını ve Rusya halkını derinden etkileyen faşist darbe, milyonlarca Sovyet yurttaşını katleden ve Rusya, Ukrayna ve Belarus Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri'ni işgal eden faşist Hitler ordularının acılarını tekrardan hatırlattı. Nazilerin nasıl katiller olduğunu kendi tarihlerinden iyi bilen Rusya ve Donbass halkı çok güçlü antifaşist ve antiemperyalist duygulara ve tarihsel belleğe sahiptir bu yüzden.

2022 Şubat ayında Rusya'nın Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'ni resmi olarak tanımamasından Rusya ve Donbass güçleri faşist Kiev yönetimine karşı Donetsk ve Lugansk'ı özgürleştirmek için operasyon başlattı. Başlatılan askeri operasyon Rusya ve Donbass halklarından ciddi bir destek görüyor. Denazifikasyon ve demilitarizasyon olarak hedefleri belirlenen, aynı zamanda Rusların yaşadığı bölgelerin Kiev rejiminden geri alınması hedefiyle devam eden askeri operasyonda, şu ana kadar ciddi bir ilerleme katedilmiş durumda. Geline aşamada adım adım Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'nin işgal altındaki bölgeleri özgürleştiriliyor, Ukrayna'nın Azak Denizi ile kıyı bağlantısı koparken, Karadeniz kıyısında da Odessa dışında tüm kentler Rusya'nın denetimine geçmiş durumda.

Şu an devam eden savaşta ortaya çıkan durum, savaşın Ukrayna ve Rusya-

Donbass arasında süre giden bir çatışmadan ziyade bütün emperyalist dünya, yani ABD Almanya, Fransa, İngiltere, Kanada ve onların güdümündeki Baltık ülkelerinden Romanya'sına, Polonya'dan Çekya'sına (ve elbette Türkiye'ye) kadar bütün NATO ile Rusya-Donbass ve onları destekleyen uluslararası antifaşist güçler arasında devam eden bir çatışmaya evrilmiş durumda.

Bugün devam eden çatışmadaki taraflar, Hitler'in Sovyetlere saldırmasının önünü açan ve dönemin devrimci güçlerine ve Sovyetlere saldırması için faşistleri silahlandıran ve bugün de Ukraynalı faşistleri örgütleyip destekleyen aynı emperyalist devletler olduğunu görmemek mümkün değil. Ancak, tepeden tırnağa silahlı binlerce Neonaziyi Ukrayna'ya göndermesine ve Ukraynalı faşistleri çeşitli askeri ekipmanlarla donatmasına rağmen, inisiyatif Rusya-Donbass güçlerinin eline geçmiş durumda. Donbass halkının ve Rusya proletaryasının büyük zaferin 77. yıldönümünde şu anki savaşı büyük bir antifaşist özgürlük savaşı olarak gördüğü ve büyük zafer ile bağlarını kurduğunu her gün düzenlenen destek eylemlerinden, basına yapılan açıklamalardan, düzenlenen yardım kampanyalarından ve savaşmak için gönüllü olan binlerce insandan görebiliyoruz. Ukraynalı faşistlerin aldıkları her yenilginin ardından Sovyet zafer anıtlarına ve devrim önderlerinin heykellerine saldırımlarında bulunduğuları çaresizliği göstermektedir. Ukrayna halkının tarihsel belleğini bozmak için Ukrayna halkına 77 yıl önce birlikte savaştıkları Sovyet halklarını ve Kızıl orduyu şeytanlaştırmayı, Rus düşmanlığını ve ırkçılığı körüklemek için her türlü çabaya girişmiş durumdadır. Ukraynalı faşistlerin, emperyalist medya kanallarının, "insan hakları savunucularının", emperyalistlerin BM ve türevi kurumlarının tüm çabası, Nazi Almanyasına karşı savaşılan Büyük Anavatan Savaşı'nda Ukrayna ve Rusya halklarının birlikte savaştığı ve büyük zaferi diğer SSCB üyesi cumhuriyetlerle birlikte kazandığı gerçeğini ters yüz etmektedir.

Tüm bu çabalar boşuna, dünya halklarında antiemperyalizm ve antifaşizm duygusu güçlenirken, sermaye dünyasından kopamayanlar yine "yaşam savunuculuğu" adı altında faşistlerin safına sürükleniyor.

9 Mayıs için Rusya'da, Belarus'ta, Donbass'ta yapılan büyük kutlama hazırlıkları bugün süregiden antifaşist savaşın yansımalarıdır ve o coğrafyaların halklarında büyük bir etkiye bulunmaktadır. Tarihsel bellek ve antifaşist ruh hali ete kemiğe bürünmüş, iktidara çöreklenmiş Putin ve ekibini dahi köşeye sıkıştırmıştır. Bu yüzden Ukrayna'da devam eden askeri operasyondan bahsederken, Büyük Zafer'e anıtsırmalar yapmak zorunda kalmaktadırlar. Sovyet yurttaşlarının büyük bedeller ve fedakarlıklar ile kazandığı bu zafer bir tarihsel bellek olmakla birlikte bugün de geçmişe duyulan bir özlemle birlikte siyasal bir yönelime de dönüşüyor. Sosyalizmi ve Sovyetleri özleyen, bugün de olması gerektiğini savunanların sayısı artıyor.

Bugün büyük zaferin 77.yıldönümüne girerken, dünya karşı-devrimi ile dünya antifaşist güçleri arasında girişilen bu savaşın kazanımı Donbass halkı ve devrimci güçleri olacaktır. Büyük zafer dünya halklarına emperyalizme ve faşizme karşı yürütülen savaşlarda, komünistlere hala büyük bir esin kaynağı olmaya devam etmektedir. Büyük zaferde insanlığın geleceğini kurtarmak için ölümsüzleşenleri saygıyla anarken, bugün savaşan tüm antifaşist güçlere selam olsun! Şan olsun kahraman Sovyet halkına ve Kızıl ordusuna!

Adana'da 1 Mayıs

İşçi ve emekçilerin mücadele gününde halk, Adana sokaklarını doldurdu. Yüzlerce insan saat 15.00'te Kasım Gülek Köprüsü'nde toplandı. Fakat yürüyüş güzergahının kısaltılması nedeniyle uzunca bir süre halk yürüyüşe geçemedi. O sırada türküler söylenip halay çekildi.

Ardından yürüyüşe geçen kurum ve dernek kortejleri, sloganlar, ajitasyonlar, alkış ve zılgıtlarla Uğur Mumcu Meydanı'na yürüdü. Yürüyüşe BMG bileşenleri de katıldı.

Yürüyüş sırasında sık sık "Yaşasın 1 Mayıs",

"Biji Yek Gulan", "Yaşasın İşçilerin Birleşik Mücadelesi", "Yaşasın Birleşik Mücadele Güçleri", "İşçilerin Öfkesi, Sermayeyi Yenecek" sloganları atıldı.

Yapılan ajitasyon konuşmalarında, 1977'de gerçekleşen 1 Mayıs katliamı için "1977'de Taksim'de kaybettiğimiz 34 yoldaşımızdan güç alıyoruz, Taksim kazıldır kızıl kalacak" ve 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak isterken gözaltına alınanlara "Bugün Taksim'e çıkmak isteyen arkadaşlarımız darp edilerek işkenceyle gözaltına alındılar. 1 Mayıs alanı Taksim'dir. Taksim'de düşene dövüşene bin selâm" denilerek değinildi. Gezi davasında yargılananlara ceza verilmesi de değinilen konulardan biriydi.

Uğur Mumcu'ya varıldıktan sonra konuşmalar yapıldı. Mikrofonu çakan DİSK Genel İş başkanı konuşmasını yaparken, bazı gruplar tarafından yuhalandı.

Konuşmaların ardından sahneye çıkan Mustafa Özarlan'ın türkülleri eşliğinde halaylar çekildi.

İzmir'de 1 Mayıs Coşkusu

İzmir'de 1 Mayıs günü saat 11.00'da Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kitle, Gündoğdu Meydanı'na pankartlar ve sloganlarıyla yürüdü.

Birçok siyasi parti, emek örgütü ve devrimci yapının katıldığı 1 Mayıs'ta, Mücadele Birliği Platformu "Bütün İktidar Emegin Olacak" pankartıyla yürüdü.

Yürüyüş esnasında Taksim yasağını ve Taksim gözaltılarını protesto eden Mücadele Birliği, sık sık "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Taksim'de Düşene Dövüşene Bin Selam" sloganları attı.

Ekonomik kriz ve zamlarla gelen hayat pahalılığın, faşizmin toplumun her kesimine yönelik saldırılarından, Kürdistan'da yaşanan sokak ortası infazlardan bahsedilen ajitasyon konuşmalarında "Yaşasın 1 Mayıs, Biji 1 Gulan", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "İşçiler Birleşim İçin Savaşın", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Birleşik Devrimimiz", "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz",

"An Şores An Mırın", "Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm", "Denizler Yaşiyor Leninistler Savaşıyor", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Dünya Emegin Olacak" sloganları atıldı.

Zindanlarda devrimci tutsaklara dönük baskılardan bahsedilerek "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" diye haykırıldı.

Gündoğdu Meydanı'na gelindiğinde Edip Akbayram konseri ve halaylarla 1 Mayıs kutlamaları sona erdi.

Antakya'da 1 Mayıs

Haftalar öncesin çalışmalarına başladığımız 1 Mayıs İşçi ve Emekçilerin Mücadele gününü geride bıraktık. Bu 1 Mayıs'ta da gözler hep Taksim Meydanı'ndaydı. Sabah saatlerinden itibaren Taksim'i zaptetmeye çıkan yoldaşlara selam olsun.

Antakya'daki 1 Mayıs saat 15.00'te Doğuş okulları önünde toplanmaya başladı. Toplanma alanında bayram coşkusu halaylarla başladı.

Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak yürüyüş kortejindeki yerimizi aldık. Yürüyüş başlamadan önce Sosyalist Meclisler Federasyonu'ndan yoldaşların taşıdıkları İbrahim Kaypak'ın flamasını toplamazlarsa gözaltı yapacakları konusunda tehditler yağdırdı. Ardından yürüyüş başladı.

Yürüyüşte iktidarın faşist baskılarına, gençliğin dinci faşist eğitimi kabul etmedikleri, hukukun artık hiçbir şekilde varlığında dahi söz edilemeyeceği, zindanlarda yaşanan ölümler, hasta tutsakların serbest bırakılmaları üzerine sık sık ajitasyon konuşmaları yapıldı. "Yaşasın Halkların Mücadele

Birliği", "Şimdi Devrim Zamanı", "Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Miting alanına girildikten sonra ölümsüzleşen devrimciler için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından DİSK, tertip komitesi ve kadınlar adına bir konuşma yapıldı. Konuşmaların devamında sanatçı Nihat Muğil'in şarkılarını seslendirmesiyle miting sona erdi.

Antakya Mücadele Birliği Platformu

İsviçre'de 1 Mayıs

İsviçre'nin Basel şehrinde, her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs hazırlıkları aylar öncesinden başladı.

İsviçreli devrimci demokrat grupların ve Türkiyeli devrimci partilerin yanı sıra TKEP/Leninist'in de bileşeni olduğu Antikapitalist Blok Almanca "Kapitalizm Savaş Ve Kriz Demektir - Devrimci Bir Perspektif İçin" yazılı ortak pankart arkasında De Wette Park'ta saat 09.45'te toplanmaya başladı.

Kitlenin toplanması sonrası yürüyüşe geçen kitle, ana caddeler üzerinden Theodorskrichplatz'a kadar sloganlar ve yol üzerinde yaptıkları farklı eylemlerle yürüdü. Ve burada resmi 1 Mayıs Komitesinin yürüyüş sonrası Kaserne'de organize ettiği etkinliğe alternatif bir etkinlik gerçekleştirdi.

Stuttgart'ta 1 Mayıs Yürüyüşü

Almanya'nın Stuttgart kentinde düzenlenen 1 Mayıs yürüyüşü, yoğun katılım ve coşkuyla gerçekleşti.

Saat 10.00'da Marienplatz'da başlayan yürüyüşe Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci örgütlerin katılımı her yıl olduğu gibi bu yıl da bir hayli fazlaydı. Yürüyüşe HBDH pankartı arkasında blok katılım sağlayan TKEP/Leninist, MLKP, TKP/ML, MKP, TİKB ve Kürt yurtseverlerinin kortejlerinde "Yaşasın Birleşik Devrimimiz", "Taksim'de Düşene Dövüşene Bin Selam" sloganları sık sık tekrarlandı.

Almanların ve diğer ülkelerden göçmen örgütlerin de katıldığı yürüyüş, saat 12.00'de Marktplatz'da sonlandı. Sonrasında yapılan miting ve sokak etkinlikleriyle 1 Mayıs kutlamaları günün geç saatlerine kadar devam etti.

AÇLIK; İSYAN, AYAKLANMA, DEVİRİM DOĞURUR

Özgür Güven

Bu topraklarda açlık ve sefalet şimdiye kadar hiç bu kadar yaygın, derin ve acil bir sorun olmamıştı. Yokluk ve yoksulluk hep var olsa da bugüne kadar böylesi hiç yaşanmadı. Bütün televizyon kanallarıyla, haber bültenleriyle ve gazeteleriyle tekkelci medya domatesin, patlıcanın, biberin vs fiyatını konuşuyor; neredeyse bomboş denecek semt pazarlarında kime mikrofon uzatsalar zaptedilmesi zor bir öfkeyle karşılaşıyorlar. Bütün tekkelci basın meyve-sebzenin yanı sıra et fiyatlarının ne kadar yüksek olduğunu; asgari ücretle çalışan işçinin, memurun, emeklinin artık et yiyemediğini anlatıyor. Sanki bugüne kadar işçiler, emekçiler rahat rahat et yiyebiliyormuş gibi! Evet, asgari ücretle yarışan ev kiraları karşısında emekçilerin sofrasına daha önceleri ayda bir kez konuk olan et, şimdilerde hiç uğramıyor. Ama dün de durum çok farklı değildi.

Mesela bundan 15 yıl kadar önceden aklımda kalan bir olay var. Bir seçim dönemi bir grup gazeteci Kırac'a gitmiş, oradaki durumu haberleştirmişlerdi. Genç bir gazeteci kadın, bir yandan çamurlu sokaklarda oynayan çocukların fotoğraflarını çekiyor, bir yandan da onlarla konuşmaya, sohbet etmeye çalışıyordu. Üstü başı sokaktaki çamura batmış, 6-7 yaşlarında sevimli mi sevimli bir kız çocuğunun fotoğrafını çekip bir süre sohbet ettikten sonra, "Aç mısın? Köfte alsam yer misin?" diye sormuştu. Çocuğun "köfte ne ki? Ben hiç köfte yemedim" cevabıyla yüzü allak bullak olan gazeteci gözyaşlarını zor tutmuştu. Üstelik bu tekil bir örnek değil. Yıllardır bu topraklarda emekçi çocukları eti-köfteyi bayramdan bayrama yiyebiliyor. Yani açlık ve sefalet bugüne özgü bir sorun değil, uzun yıllardır bu böyle. Şimdi çok

daha acil, çok daha yaygın. Zaten bu yüzden tekkelci medya daha önce hiç olmamış gibi göstermeye çalışıyor, bu da yetmiyor

Ne diyorlar? Fiyatlar artıyor, çünkü girdiler pahalı. Fiyatlar artıyor, çünkü yurtdışından alıyoruz, çünkü üretim fiyatları artıyor, çünkü taşımacılık pahalı, çünkü mazot, çünkü benzin pahalı... Hepsi bu!...

Peki gerçekten bu kadar mı? Gerçekten böyle mi? Değil. Bunlar doğru olmasına doğru. Ama bunların bu kadar magazine edilip öne çıkarılması, asıl nedeninin üstünü örtmek içindir, gerçekleri gizlemek içindir. Asıl neden kapitalizmdir, sermayeye dayalı bu üretim sistemidir, asıl neden tekkelci sermayenin kârıdır, doymak bilmez kâr hırsıdır. Gizleme çabaları, açlar bunu bilmesin diyedir.

Emekçiler, yoksullar, her zaman boğazlarından geçen her bir lokmayı binbir zahmetle, emekle, kan ter içinde kazanmışlardır. İşçinin, emekçinin emeği ne kadar verimli olursa olsun, hep kıt kanaat geçindiğini, yarı aç yarı tok yaşamak zorunda olduğunu her emekçi, her işçi kendi yaşamından bilir. Çünkü onun emeği kendisine hep yoksulluk, sefalet, patronlara zenginlik, servet üretmiştir.

Yokluk ve yoksulluk, kapitalizmde daha önceki toplumlardan daha derin ve daha yaygındır. Köle, efendinin yani köle sahibinin malıydı: alıp-satar, bir at, bir öküz gibi işe koşardı. Dolayısıyla atın, öküzün yemini önüne nasıl koyuyorsa, köleye de öyle bakıyordu. Yani kölenin yemem zamanında yiyeceği, işten kalan zamanında da altında uyuyacağı bir damı vardı; köle sahibi bunları temin ederdi. Feodalizmde de köylü toprak beyine çalıştığı kadar kendisine de çalışır; efendinin arazisinde eker-biçer, köyünde barınır. Elde ettiği ürünün önemli bir

kismini toprak beyi alsa da evinde pişirecek bir şeyleri hep olurdu.

Ücretli köle olan işçi ise ne kadar çalışırsa çalışsın hep yoksul, hep açtır. Açlık insanı kemirir, çalışmaya zorlar. Ama kapitalizm koşullarındaki bu uzun ve zahmetli çalışmada tıpkı açlık gibi işçinin sağlığını, ömrünü kemirir, tüketir, üstelik iş yükü toplumun bir bölümünün omuzlarına yüklendiği için, iş bulabilenler uzun saatler boyunca çalışmaya zorlanırken, nüfusun giderek artan bir kısmı da işsizlik belasıyla, açlık belasıyla cebelleşmek zorundadır.

Çalışma kapitalizm koşullarında hiçbir zaman işçi için keyifli bir faaliyet olmamıştır. Çünkü işbölümü, işin parçalanması, işçiyi makinenin bir uzantısı haline getirirken, yaptığı işe de kendi emeğinin sonucuna da kayıtsızlaştırmış, yabancılaştırmıştır. Bu işbölümü sonucunda işin yalnızca bir bölümünü yapan işçi, tamamlanmış ürünü hep kendi dışında bir şey olarak görmüştür. 12-14 saati bulan, bazen bunu da aşan uzun saatler süren, bütün gücünü, enerjisini yaşam sevincini emip kendisini takatsiz bırakan ve çoğu kez monoton bir şekil alan bu çalışma, emekçi için tam bir zulüm haline gelmiştir. Açlık kemirir; çocuğun okulu, bebeğin bezi-maması, evin ihtiyacı, tıpkı kölenin sırtındaki kırbaç gibi çalışmaya zorlar, ama bu çalışma da kemirip tüketir işçiyi, insanlıktan çıkarır.

On yıllar boyunca en sağından en soluna, muhafazakarından sosyal demokratna tekkelci sermayenin bütün partileri toplumun karşısına geçip güzel günler, mutluluk dolu yaşamlar vaat ettiler: bir ev bir araba iki anahtar mı dersiniz, eski evinin yerine üç-beş dairelik mülkler mi dersiniz, her çocuğa üniversite eğitimi ve iş mi?... Daha neler neler... Ama sonuçta

iş başına gelenlerin hepsi de aynı şeyi yaptı: mümkün olan en geniş nüfus için mümkün olan en derin ve en yaygın sefalet.

Bütün boş zamanları ve zevkleri kendisine ayıran burjuvazi, kendisi için hep "harikalar diyarı," hep "cennet yaşamlar" yaratırken, toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan işçisi, memuru, köylüsüyle bütün halklara cehennem yarattı: açlık cehennemi, yoksulluk cehennemi, işsizlik cehennemi, cehalet cehennemi. Çünkü kapitalizm budur. Kapitalizmde kar mutlak; bir burjuva için, sermaye için kardan, daha çok kardan daha önemli, daha kutsal hiçbir şey yoktur.

Sermaye ve hükümetleri, açlar, yoksullar, işçiler, işsizler, ezilenler, sömürülenler isyan etmesin diye baskıdan, devlet teröründen hiç vazgeçmediler. Bununla birlikte "yardım kuruluşları", "vakıflar" vb eliyle yardımlar düzenlediler; kışık giysiden kömüre, doğalgaz-elektrik yardımından yiyecek kolilerine uzanan bu yardımlar alt sınıfları sadakaya alıştırıp onurunu kırmak içindir, insanı insanlığından çıkarmak, işçiyi işçiye düşman etmek, kapı kuluna çevirmek boyun eğmelerini sağlamak içindir.

Sefaleti ve açlığı susturmanın, teskin etmenin bu türden bütün yolları, sefaletin, açlığın ve yoksulluğun asıl nedeni olan sermayeyi ve sermaye egemenliğini ortadan kaldırmaya yönelenlerin yolunu kesmek içindir; devrim bilincini boğmak içindir. Bu kampanyalar, yardımlarla birlikte devrim diyenin nefesini kesmek, boğazını sıkamak için devletin polisi, mahkemeleri, hapishaneleri vardır; devrime yönelenin yolunu saptırmak, bilincini bulandırmak için gönüllü küçük burjuvalar da cabası. Yine olmazsa dincisiyle, milliyetçisi-şovenis-

tiyle faşizmin sokaklara saldırdığı çakal sürüleri vardır.

Bunun adı sözüm ona hukuk devletidir, sosyal devlettir, özgürlüktür, demokrasidir, vs vs. Yani sermayenin devleti, sermayenin hukuku, sermayenin adaleti, sermayenin demokrasisi, sermayenin özgürlüğü... Ama aslında bütün bunlar faşizmdir, dinci faşizmdir. Bütün bunlar sermayenin egemenliği sürsün dindedir; bütün bunlar işçi sınıfı emekçi yığınlar ve halklar sosyalist fikirlerden, devrimci fikirlerden uzak dursun diyedir. Kapitalizm sürsün diyedir.

Oysa kapitalizm demek, bugüne kadar olduğu gibi sermayenin egemenliğinin sürmesi demektir, açlık demektir, işsizlik demektir, sömürü, sefalet, yoksulluk demektir, cehalet ve karanlık demektir. Bütün bu karanlık, bütün bu cehalet, bütün bu yalanlar görülmüş, gerçekler bilinmiş diyedir; emekçi yığınlar, ezilenler, sömürülenler, halklar başkaldırmasın diyedir.

Gerçekler bilimle açığa çıkarılır, akılla kavranır. Gerçek her zaman devrimcidir. Egemenler kendi "cennet yaşamları", kendi "harikalar diyarı" sürsün diye daima gerçeklerin anlaşılmasını, bilinmesini önlemeye çalışırlar. Dünya kuralları beri uygarlığı yaratılanlar her yerde ve her zaman emekçiler olmuştur, sefasını sürense kan emici sömürgeci, egemenler. Bu yüzdendir ezilenler, sömürülenler tarih boyunca isyancıdır; tarihsel sıçrama, devrim tarihsel gelişmenin kilitidir, motorudur. Emekçilerin yaşamı çekilmez olduğunda, başka çıkar yol kalmayıp bütün kapılar kapandığında, bugün olduğu gibi akla isyan gelir, ayaklanma gelir, devrim gelir. Şimdi de işçilerin, emekçilerin, halkların aklında isyan var, ayaklanma var, devrim var.

UĞURSUZ İTTİFAK

Türk ordusu, 17 Nisan'ı 18 Nisan'a bağlayan gece yarısı Metina, Zap, Avaşın hattına hava indirme birlikleriyle yeni bir işgal hareketi başlattı. Tahmin edileceği üzere bu hareketin adı da yine "Pençe" sülalesinden: Pençe-Kilit!

Böylece her biri "terörün kökünü kazıyan" operasyonlara bir yenisi daha eklenmiş oldu! MSB internet sitesinde mutad açıklamalarla kahramanlık hikayeleri anlatılıp duruyor. Ve tabii "etkisiz hale getirilen" sayısı toplamakla bitmez "teröristler"!.. Nasıl da inandırıcılıktan uzak laf kalabalığı!

HPG Basın İrtibat Merkezi, verdiği rakamlarla bu "zafer edebiyatının" ne kadar kof olduğunu gösterdi bile. Hatta sosyal medyada yer alan son bilgiler, TSK'nın ikinci bir Gare bozgunu eşliğinde olduğunu gösteriyor.

Türk devletinin bu yeni saldırısı, kendi başına düzenlediği bir saldırı değil. TSK'nın işgal girişimiyle eş zamanlı bir şekilde Irak ordusu da Şengal'e saldırıya girişti. Böylece saldırının Ankara-Bağdat ortak operasyonu olduğu herkes tarafından görüldü. Bu işgal hareketi ve Şengal operasyonu başlamadan önce Irak ordusunun Şengal'e ve sınır hattına yönelik kuşatma girişimleri sürdürüyordu. Şengal çevresine tel örgüler çekildi, duvarlar örüldü.

Sanki bu işbirliği açık seçik ortada değilmiş gibi, Berham Salih, işbirliğini inkar eden açıklamalar yapıyor: "Bu saldırılar ulusal güvenliğimizi açpaç tehdit etmektedir. Devam eden bu saldırılar bize rağmen gerçekleştirilmiştir. ... Türk devletinin saldırılarını devam etmesinin reddediyor ve kabul etmiyoruz. Egemenlik haklarınıza saygı bekliyoruz. Irak dış politikamız ve devlet kararlarımız kesinlikle Türk devletinin saldırılarını reddetmektedir. Bunu hiçbir şekilde

kabul etmeyeceğiz." Kelimenin gerçek anlamında çocuk kandırma çabasından başka bir şey değil bu!

İşgal hareketi sadece Ankara-Bağdat ayaklarından oluşmuyor. En az bunlar kadar önemli ve son derece etkin olan bir diğer ayak, Erbil ayağıdır. KDP-Barzani çizgisi, Türk devletinin bölgedeki en önemli dayanağıdır, işbirlikçisidir.

Ve tabii tüm bu uğursuz işbirliği, ABD-NATO yönlendirilmesinde gerçekleşmektedir. Bir yıl önce yine bir başka "Pençe" operasyonu vesilesiyle bu konuya işaret etmiştik:

"Yeni ABD yönetimine gelince... Tıpkı Trump yönetimi gibi, PKK lider kadrosunun 'başına ödül koyduğu' açıklamasını yineledi yakınlarında. Her fırsatta PKK yönetimini hedef tahtasına koyan açıklamalar yapıyor Washington. Uzun süredir itinayla izledikleri politika, Rojava ile Kandil (PKK) arasındaki bağı kesmek, Rojava devrimini teslim almak doğrultusunda. Üstelik bunu gizli saklı da yapmıyor. Alenen, ilan ederek, her fırsatta çeşitli platformlarda dile getirerek takip ediyor bu siyaseti. Güney Kürdistan (Barzani) yönetimi bu planlar açısından önemli bir yer tutuyor: Bunun için 'Roj peşmergeleri'ni bir şekilde Rojava'ya sokmaya çalışıyorlar ve bu planda Ankara da etkin olarak rol alıyor. Bu planın ilk adımıdaki hedefi, ENKS denen işbirlikçi çeteyi 'güce ortak etmek'tir. Biz değil, kendileri, bizzat ABD açıkladı bu amacı. Bu, dinci faşist iktidar için 'Şam'da kayısı'dır.

Türk devletinin hedefinde Şengal de var. Metina ve Şengal'i tuttuğunda Rojava'nın çevrelenmesini tamamlamış olacak. Bu adımdan sonra Rojava devriminin teslim alınması, Barzanileştirilmesi süreci hızlandırılacaktır.

Bu açıdan bakıldığında Erbil-Ankara ortaklığı, kimi noktalarda Bağ-

dat'ı da sürece dahil eden bir ABD planı doğrultusunda yol alıyor. Güney Kürdistan'daki, Rojava'daki ve Suriye'deki Türk işgalleri kesinlikle ABD izni, onayı ve yönlendirmesiyle gerçekleşiyor."

O gün yazdıklarımız, gelişmeler tarafından tekrar tekrar doğrulandı. ABD emperyalizmi koordinatörlüğünde bu "şer üçgeni", PKK şahsında devrimci yurtsever hareketi ve Kürdistan devrimini boğmak için yeniden ve yeniden saldırıya geçti. Bugüne kadar başarılı olamadıysa, bu, en başta gerilla kuvvetleri olmak üzere devrimci güçlerin kararlı mücadelesi sayesinde. Bu son işgal saldırısından iki gün önce Mesrur Barzani, Erdoğan ve MİT müsteşarı Hakan Fidan ile görüştü. Uğursuz ortaklık işte bu kadar aleni.

Erbil'in aktif desteği olmaksızın TSK ve MİT, Günay Kürdistan'da bu denli etkin olamaz, böylesine rahat hareket edemezdi. Bizzat Barzani yönetiminin bu aktif desteği sayesinde MİT, Erbil'i üs edindi, TSK tüm bölgede sayısız askeri üsler ve karakollar kurdu. Dahası, bizzat peşmerge kuvvetleri, TSK'nın plan ve ihtiyaçlarına göre konumlandırıldı. Ulusal kurtuluş hareketi güçlerinin geçiş noktaları kesilmeye, lojistik hatlar kapatılmaya çalışıldı. İşbirlikçi KDP yönetiminin sahadan sağladığı etkin istihbaratlar sonucu UKH kadrolarına yönelik sayısız suikastlar yapıldı.

Bu dizginsiz işbirlikçilik, "Türk devletinin Kürtlerle sorunu yok, PKK ile sorunu var" sözüyle Kürt halkı içinde dinci faşizmin siyasal olarak desteklenmesiyle birlikte yürütülüyor. TSK, KDP-Barzani'nin bu uğursuz desteğiyle G.Kürdistan'a adım adım yerleşiyor.

Barzani şahsında G.Kürdistan burjuva yönetiminin tutumu, tamamen sınıfsal bir içerik taşıyor. Sorun kişi

olarak Barzani değildir. Tekrarlamak pahasına vurgulayalım. Sorun tamamen sınıfsal bir sorundur.

"KDP-Barzani, G.Kürdistan burjuvazisinin politik temsilcileridir. Kapitalizmde, özel çıkar bir ilkedir. KDP-Barzani doğal olarak kendi sınıflarının çıkarlarına uygun politika ne ise, onu uyguluyorlar. Onların çıkarları, dünya ve bölge burjuvazisiyle işbirliğinden geçiyor. Türkiye ve ABD ile işbirliği G.Kürdistan burjuvazisi ve onu temsil eden KDP-Barzani için şamsaldır.

"KDP-Barzani çizgisinin yaptığı bu sınıf çıkarlarına uygun davranmaktan ibaretir. Şüphesiz bu çizgi, Kürt ulusunun büyük bir çoğunluğunu oluşturan Kürdistan işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların çıkarlarıyla tamamen karşıttır. Ama sorun ancak bu bilimsel temelde ele alınursa doğru çözümlere ulaşılabilir."

Mevcut işgal hareketi, tıpkı bundan öncekiler gibi, uluslararası karşıdevrimin, bölgedeki devrimci gelişmelerin önünü alma, Rojava devrimini boğma planının bir parçasıdır. Başta Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkları olmak üzere, tüm bölge işçi ve emekçilerinin çıkarı, bu karşı-devrimci saldırıyı boşa çıkarmaktan geçer. Nasıl ki uluslararası karşı-devrim, her tür sınır ve ulusallığı aşarak hareket ediyorsa, işçi ve emekçiler için de enternasyonal dayanışma ve birlikte hareket etmek hayati önemdedir.

Zap-Metina-Avaşın hattındaki zorlu çatışmalarda çarpışan taraflar sadece TSK (ve ortakları) ile UKH gerillaları değil, uluslararası devrim ve karşı-devrim kuvvetleridir. İşçi ve emekçilerin safi, hiç kuşkusuz bu "uğursuz ittifaka" karşı Kürt özgürlük güçlerinin yanındır.

"Garibe Gezerlerin Çağrısına Daha Güçlü Cevaplar Verilecek"

BDBH Milisleri 25 Nisan günü bir açıklama yaparak, 20 Nisan günü Bursa'da hapishane aracının bombalama eylemini üstlenerek, "Zindanlardaki baskı, işkence ve katliamlara karşı Bursa'da hapishane personel aracını bombaladık!" dedi.

"Halklarımızın yeminli düşmanları urkçı faşistler Süleyman Soylu ve Bekir Bozdağ'ın açıklamalarına göre 1 gardiyan öldü, 1'i ağır 13'ü yaralandı" denilen açıklamada, "20 Nisan'da gerçekleştirdiğimiz hesap sorma eylemi, aynı zamanda, hapishane müdürlerine, gardiyanlara, tutsakların katledilmesine onay veren raporları imzalayan Adli Tıp sorumlularına uyarıdır. Suçlarınıza yenilerini eklemeyin! Özgürlük, adalet ve sosyalizm mücadelesi verdikleri için zindanlara atılmış tutsaklara saldırıları durdurun! Garibe Gezerlerin çağrısına daha güçlü cevaplar verileceğini aklınızdan çıkarmayın!" denildi.

Milislerin açıklaması, "Yüreği, özgürlük ve adalet tutkusıyla çarpan her genci, her kadını, her yoksulu, her emekçiyi bu haklı, insani, onurlu, ahlaki mücadeleyi sahiplenmeye, halk milislerine ve gerillaya destek vermeye, birleşik devrim saflarına katılmaya, Türkiye ve Kürdistan halklarımızı, faşist, inkarcı sömürgeciliğin Zap, Metina, Avaşın'de yeniden başlattığı işgalci soykırım saldırılarına ve önümüzdeki aylarda İstanbul'dan Amed'e, İzmir'den Kars'a dört bir yanda artırmaya hazırladığı faşist devlet terörüne karşı sesini yükseltmeye; ezilenlerin birleşik direnişini örgütlemeye, emekçi sentleri gösteri alanlarına çevirmeye çağırıyoruz.

Ve bir kez daha haykırıyoruz: Bin odalı saraylarda saltanat sürenler, uyuşturucu patronlarının ve çetelerinin suç ortakları, doğal çevreyi yıkma uğratanlara beklilik edenler, işçilerin ve emekçilerin kanını emenler, kadın katliamını teşvik edenler, aydın ve sanatçıları tehdit edenler hiçbir suçun yanınıza kalmayacağına emin olun. Halkların devrimci adaleti er ya da geç yanınıza yapışacak, bu uğurda hayatlarını feda etmeye hazır savaşçılar hiç ummadığımız anlarda ve yerlerde karşınıza çıkacaktır." çağrısıyla sonlandı.

Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük! Devrimci Tutsaklara Özgürlük! Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız! İleri.. Daha İleri..

BOŞ MİDELERİN PARÇALADIĞI PRANGALAR

Umut Çakır

Çalışanlar, emekliler, geçmiş yılların kalıplaştırdığı bir alışkanlıkla, bir umut geçitler ekran karşısına. Kabine toplantısından, çalışanların ücretlerine, emekli aylık ve ikramiyelerine, temel gıda fiyatlarına ciddi bir ayarlama bekliyorlardı. Defalarca böyle olmuştu; enflasyon yükseldiğinde bir şekilde ücretler de yükseliyordu; yaklaşan bir seçim varsa, hükümet gerekirse borçlanıp para basarak, sırf oylarını arttırmak adına, geçici bir rahatlama sağlıyordu. Ama bu kez herkesin eli bağrında kaldı: RTE, kameraların karşısına geçti ve 2053 ulaşım planlarını anlattı. Böylece, açıklık boğuşan on milyonlar, en geri yanlarını besleyen ve ayaklarına dolanıp duran bir dizi boş inançla yüzleşmek zorunda kaldılar.

İki ucu kör bir inançtı bu: Bir ucunda “çalışanın cebine para girecek ki, patronlar mallarını satsın” gibi, sol cehahta bile alıcı bulan, uzlaşmaz sınıf çıkarlarını karşılıklı körleştiren, su katılmamış bir “sosyal-demokrat” kalıp bulunuyordu. Diğer ucunda, seçimle gelen her hükümet, genel oy iradesi karşısında, sürekli eğilip bükülür fikrine dayalı, biçimsel demokratik ham kafalık vardı. İşte bir anda on milyonların yüzleşip sorgulamaya başladıkları, bu kör inançlardı.

Açlık karşısında, dinci faşizmin sergilediği performansı

“vicdansızlık, duyarsızlık” gibi ahlaki çıkışlarla açıklamak, bizi bir adım ilerletmez. Arka planı görmek zorundayız. Ve arka planda her şey net: iç pazar çöküyor ve tekelleri sermaye, birikimin garantilerini tam da bu çöküşte görüyor. Bu ilişkiyi yaratan, tam ilhaktır.

Üretim ve ticareti emperyalist pazarlara doğrudan bağlayan tam ilhak, iç pazarın bütünlüğünü sağlayan parametrelerin uyumunu bozar. Üretim ve ticaret, esas olarak, iç tüketim göz önüne alınarak değil, ama emperyalist-kapitalist dünya pazarı göz önüne alınarak ayarlanır: Tedarik zincirleri kurulur; ara mal ve mamul madde ticareti ekonomik faaliyetin giderek şişen paydası haline gelir, emekçilerin çalışması ise finansal akışın yağlanması içindir, her şey uluslararası finansal havuzda toplanan borç ilişkisine tabi olur vs vs.

Tam ilhak öncesi dönemlerde, işbirlikçi sermayenin birikim modeli, iç pazar üzerinden yürürdü. Oysa şimdi sermaye kontrolünde iç pazar, daha büyük dış pazarların tali unsurudur. Geçmiş zamanlarda tekelleri sermaye iç pazarı canlı tutmak zorundaydı. Bu sayede, işçi sınıfının mücadelesiyle yükselen ücretler karşısında eriyen karını, canlanan iç tüketimle telafi etmek imkanı buluyordu. Ama şimdi tam ilhaktan sonra tekelleri sermaye ne iç pazarın canlılığına ihtiyaç duyuyor, ne de ücret ar-

tılarına karşı tahammülü bulmuyor. İçeride kaybettiğini, dışarıya açılarak telafi ediyor ve tam da bu dışarıya açılımlın anahtarı, iç pazarın çöküşü ile uyumlulaşiyor. İç pazar ne denli çöker, bu sayede artan işsizlik ücretleri ne kadar düşürürse, dış pazar rekabetinde o kadar şanslı oluyor. Özcesi tam ilhak, bütün manzara-razı bu şekilde değiştirirken, sınıflar arası ilişkileri ve mücadeleyi de yeni baştan kuruyor.

Demek ki mesele, ne “saray rejimi”nin sefahate dalıp halkı unutmasıdır ne de hazine kasası boş olduğu için bir adım atamamasıdır. Mesele, tekelleri sermayenin aşırı birikimidir. Her alanda tam hakimiyet kurmuş tekeller, elde tuttukları sermayenin değersizleşmesini önlemek için mümkün olan tek yola başvurmakta: Dış pazarlar. Bu zorlamanın doğrudan sonucu, iç pazarın yıkımıdır.

İç pazarın çöküşü, aynı zamanda taşranın çöküşüdür. Tekellere bağımlılık içinde tarım, hazır gıda, inşaat malzemeleri gibi büyük şehirlerin pek çok ihtiyacını taşrada kümelene üretim karşılıyordu. İç pazar, bolca bulunabilen borç yoluyla canlı tutulabildiği sürece, taşra, giderek kalabalıklaşan kentlerin harcamaya kalemlerinden payına düşeni alıp, mutlu mesut bir hayat sürdürebilirdi. On yıllarca dinci-faşizmin, ırkçılığın kitle tabanı buralarda boy verdi.

Oysa şimdi, isyanın ateşli sözleriyle kavruluyor taşra, en elle tutulur haliyle öfke oralarında kayıyor. Bunun sınıflar mücadelesindeki karşılığı açık: Devrimi, on yıllardır sokulamadığı taşra coğrafyasına taşıyor. 70’li yıllarda, devrimin kontrol edilemez hale gelişinde taşra, vazgeçilmez bir rol oynamıştı; olabilecek en yaygın sahada kurulan devrimci etkinlik, faşizme abluka ve tecrit imkanı bırakmıyor; gücünü belli noktalarda toplayabilme yeteneğini köreltiyordu. Bir başka açıdan, büyük kentlerde de yansımaları olan taşra kültürü, devrimi adeta bir “prestij nesnesi” haline getirmişti. Taşrada bir devrimci, özverinin, dürüstlüğü, cesaretin ve bilgeliliğin sembolüydü. Aynı basit çerçevede dolanıp duran taşra yaşamına onyıllar sonra yeniden sızan devrim, bir kez daha aynı prestijli kimliğin simgesi haline gelecektir.

Önceki hükümetler gibi, dinci faşizmin de genel oy iradesi karşısında eğilip büküleceğine dair alışılageldik düşünce, bu kriz anında nasıl bir beklenti doğuruyor? Elbette, dinci faşist hükümetin bir “seçim ekonomisi” programı izleyeceği beklentisini... Ama şimdi, bu beklenti de boşa çıkıyor. Ve kendisiyle birlikte, genel oy iradesinin hükümünü sürdürdüğü fikrini, aynı karanlık kuyuya çekiyor. Bu boş inanca sarılanlar, belki azınlıklar, fakat sesleri daha çok çıkar-

bildiği için, her mikrofon, her kürsü onlara açık olduğu için, bu inancı çoktan bir kenara koymuş çoğunluğun kararlılığını bozabiliyorlar.

Bir hükümetin “seçim ekonomisi” uygulamalarına kaynak geçebilecek iki kestirme yolu vardır: Ya hazine içi borç senedi çıkartarak kasayı doldurur ya da doğrudan para basımı gerçekleştirir. Eğer hazine kasasını borçları ödemek üzere yeniden dolduracak yeterli kaynak bulunmuyorsa, birinci yol hemen her zaman ikinci yolu gündeme getirir. Dinci-faşizm için mesele de burada patlak veriyor. Her iki yol, halihazırda zıvanadan çıkmış enflasyonu dönüşü bulunmayan bir yükseliş döngüsüne hapseder. Mali çöküş, hem hazine hem de bankalar için kaçınılmaz olur ki, birikimi istem almış tekelleri sermayenin en son görmek isteyeceği durum budur. Dinci-faşizmin elini kolunu bağlayan, temsilcisi olduğu sınıfın hayatı çıkarlarıdır.

Açlıkla boğuşan on milyonların zihninde beliren puslar dağınmakta ve manzara netleşmekte. Dinci-faşizm, bir “seçim ekonomisi” yoluna girmiyorsa, genel oy iradesini bir kez daha çiğnemeye hazırlanıyor demektir. Ya baskın bir seçimle şimdi den tüm hazırlığını yaptığı bir “atı alan Üsküdar”ı geçti” durumu yaratacak ya da seçim iptalinin yollarını arayacak.

Peki ya, her geçen gün değil, adeta her geçen saat daha çekilmez boyutlara varışı gözlenebilen bir açıklık boğuşan on milyonlar ne yapacak? Her gelişme onları genel bir ayaklanmadan uzak tutan bir prangadan kurtarıyor. Bu türden prangaların çokluğu, çeşitliliği yüzünden sürecin uzayıp durması, ne şaşırtıcı olmalı, ne de umut kırıcı. Dinci faşizm, amansız bir baskı ve ona eşlik eden soluksuz bir propaganda makinasıyla, emekçi kitleleri katman katman farklı bilinç düzeylerine ayıran nice boş inanç, nice alışkanlık, nice beklenti yaratmıştır. Her biri uzun zamanda kalıplaşmış ağırlaşmış bu prangalar, bir çırpıda tek bir gelişme neticesinde yok olmuyor. Ama ağırlıklarından kurtulmuş bacakların, bir anda nasıl uçarcasına koşabildiğini atletler iyi bilirler.

Tıpkı savaştaki “general kış” gibi general açık da her şeye damgasını vuruyor, hükümünü sürüyor, sınıflar mücadelesinin matrisini değiştiriyor. Öyle ki, beklenen patlamanın artık sadece bir kıvılcıma baktığı günler çok yakındır. Daha şimdiden kavga alanlarını dolduran devrimin büyük öbeklerini, aynı hatta buluşturacak bir kıvılcım olacaktır bu. O zamana dek, proleter devrimci öncü, proletarya hegemonyasını güvence altına alan bir etkinlik içinde bulunacaktır.

Faşizme Karşı Savaşmak Gezegendeki Herkesin Görevidir

2014 faşist darbesinden beri Ukrayna’da illegal olan devrimci örgüt Borotba (Mücadele), 27 Nisan’da tüm uluslararası antifaşist güçlere bir çağrı yayımladı. Greg Butterfield’in İngilizce tercümesinden çeviriyoruz.

9 Mayıs, Nazi Almanyası’na karşı zaferin 77. yıl dönümü.

Neredeyse bir yüzyıl ayırıyor bizi o [tarihsel] olaylarla. Bununla birlikte, tam da şimdi, bu olayların tüm dünya genelinde devasa bir etkiye sahip olduğunu görmekteyiz.

İkinci Dünya Savaşı bir den başlamadı. Gökten zembille inmedi. Uluslararası politikada, diplomatik yollarla çözmeye çalışılmak yerine savaş kılıcıyla kesip atmaya çalıştıkları çelişkiler yumağı yol açtı ona.

80 yıldan uzun süre önce dünyayı Nazizm destekçileri ve antifaşistler olarak ikiye bölen nedenler bugün hala varlığını sürdürüyor. Yıllar boyu Hitlerli silahlandırılan Batılı tekeller ve mali-sermaye, kendilerine tehdit olarak gördükleri Sovyetler Birliği’ne yönlendirebilecekleri hazır kıta bir ordu yaratıldılar.

Şimdi tam olarak aynı şeyi görüyoruz: Batılı ulus-ötesi tekeller ve mali sermaye, geçtiğimiz 8 yıl boyunca, Rusya’ya yönlendirmek için, beyaz üstünlüğü bir Nazi ordusunu, çok yoğun bir şekilde yaratıyorlardı. Aşırı sağcı propaganda ile şişirilmiş, iyi motive edilmiş 120 bini aşkın savaşçı, Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetleri (LHC ve DHC) sınırında toplanmışlar, Donbass ve Kırım’ın barışçı sivillerini öldürmeye hazırlanıyorlardı, tıpkı 1941’deki ataları gibi.

Ama bunun olmasına izin verilmedi. Bugün, Nazilerden arındırma süreci üzerine konuşurken, 80 yıl önce dünya savaşına yol açan ve bugün hala süregelen nedenleri anlamak mühim.

Ukrayna’ya karşı savaşın Rusya olmadığı, fakat Ukrayna’da iki politik akımın, antifaşistlerle Nazilerin savaşı olduğunun ayrıntına varmak önemlidir. Bu yüzden gezegenin dört bir yanından rünek harfler ve gamalı haçlarla bezenmiş binlerce aşırı sağcı militan Ukrayna’ya akin ediyor. Bu yüzden Rus özel kuvvetleri askerlerinde orak çekiçli armalar ve tanklarda kızıl zafer bayrakları görüyoruz.

Dünyanın tüm ülkelerindeki kız ve erkek

kardeşlerimize seslenmek istiyoruz.

Yoldaşlar! Bunu bilin! Ukrayna’da sizin düşmanlarınıza karşı da savaşıyoruz. Sizin yurtlarınızdan gelenlere karşı... Amerika ve Gürcistan’ın Nazilerine karşı... Polonya ve İsviçre’nin aşırı sağcılara karşı... İspanyol ve Litvanyalı eğitimcilerin eğitimlerine karşı!

Biliyoruz ki tüm insanlığın geleceği bugün Ukrayna’da kararlaştırılıyor!

Ve sizden sessiz kalmamanızı istiyoruz!

9 Mayıs, faşizme karşı zafer günüdür! O gün memleketinizde hepinizi meydanlara çıkmaya, İspanya’da Franko’ya karşı savaşta yaşamalarını yitiren İspanyol antifaşistlerini, Mussolini’ye karşı savaşan İtalyan partizanlarını, Yunan Halk Kurtuluş Cephesi (ELAS) savaşçılarını, Yugoslavya Halk Kurtuluş Ordusu’ndan antifaşistlerini, toplama kamplarındaki tutsakları, Varşova Getto Ayaklanmacılarını anmaya çağırıyoruz!

[Mücadeleden] vazgeçmeyenlerin anısına, Erns Thalman’ın, Aris Veluhtiotis’in, Bruno Buozzi’nin, Jean Moulin’in ve Nazizmin elinde hayatlarını kaybeden milyonların anısına miting çağrısı yapıyoruz!

Bugün, 80 yıl önceki gibi, dünya, Nazizm destekçileri ve onlara karşı olanlar şeklinde iki safa ayrıştı. Biliyoruz siz doğru safta yer alıyorsunuz!

Bunu 8 veya 9 Mayıs’ta, kızıl bayrakları yükselterek ve St. George kurdelesini takarak herkese gösterin!

Kazanacağız!

Çeviri Kolektifi

Küba’da Güzel Ve Birleşik 1 Mayıs

Havana’nın Devrim Meydanı bu Pazar, üç yıldır olmadığı kadar güzel görünüyordu. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte binlerce Havanalı, coğrafyanızın dört bir yanından Kübalı ve diğer enlemlerden dostlar, José Martí’nin dev büstünün önünde birer birer geçit töreni yaptılar. Hepsinde her boyutta Küba bayrağı, “Küba Yaşıyor ve Çalışıyor”, “Evet, yapabiliriz” yazan tabelalar ya da Fidel, Raúl ve Başkan Miguel Díaz-Canel’in resimleri vardı.

Küba, Uluslararası İşçi Günü’nü kutlamanın getirdiği neşeyi ve yaratıcılığı özledi. Yerel saatte sabah 06.00’da, kalabalık, Plaza yakınlarındaki bir Havana binasının 15. katından küçük kafalar denizi gibi görünüyordu.

Devasa bir Küba bayrağı, bir diğeri Küba Ulusal kahramanı José Martí’nin yüzü ve bir diğeri eşcinsel gururu renklerine sahip bir bayrak, tepelerden göze çarpıyordu.

1 Mayıs, Fidel Castro’nun 60 yılı önce tarihin anısına namıdır gibi Kübalılar içindir: “Bugün işçi sınıfının coşkusu ve çok sayıdaki birliğine, adamızın güzel gerçekliği, Kübalıların savaşın ilk ışığıyla sevinçle uyanması anlamına geliyor: Şafak. Tüm fabrikalar anna törenine sirenlerini ıslık çalarak başlıyor ve tüm işçiler harekete geçerek bu günü yıllar geçtikçe daha da güzelleştirmek için kendilerini hazırlıyorlar.”

Yürüyüş yapılmadan önce Ismael Francisco, Irene Perez, Andy Jorge Blanco gibi büyük Kübalı foto muhabirlerinin çektiği fotoğraflar sosyal ağlarda dolaşmaya başladı. Babalarının omuzlarında insan denizinde ilerleyen küçük bir çocuğun sevincini ölümsüzleştirmeyi başardılar; göğsünde Küba bayrağı taşıyan bir adamın gururu, yürüyüşü José Martí anıtından birkaç metre ötede izleyen Díaz-Canel ve Raúl Castro’nun duyularını...

Plaza de la Revolución en son 1

Mayıs 2019’da bugünkü kadar kalabalıktı. Birkaç ay sonra Küba ve dünya için her şey değişti. 2020’ler ve 2021’in 1 Mayıs’ı, COVID-19’un ıssız şehirleri, boş meydanları ve doktorları hastanelerde ve tecrit merkezlerinde hayat kurtarmak için savaşmaya zorlamasıyla sosyal medyaya damgasını vurdu.

Bu Pazar, Küba bilim topluluğu ve liderlerimizin çabaları sayesinde farklıydı. Ülke nüfusunun %87,8’i kendi aşılarmızla hastalığa karşı aşılanmıştır. Etkililikleri, ülkenin kaydettiği düşük bulaşma oranlarına yansıyor, bu da her 1 Mayıs’ta yaptığımız gibi hepimizin Plaza’ya gitmesini mümkün kıldı, bu sefer hepimiz yüz maskeleri takmış olsak bile, benzeri görülmemiş bir şey.

Dünya bir kez daha Küba’da Uluslararası İşçi Bayramı için düzenlenen geçit törenine, Küba halkının bir kez daha böylesine büyük bir birlik ifadesiyle ortaya çıkıp, şirket medyasında her gün ortaya çıkan mitleri, özellikle de mitleri ortadan kaldıracı olduğunu şaşkınlıkla izledi. ABD’den görüyoruz.

Konuştüğüm birçok Kübalı arkadaşım ve meslektaşım, yürüyüşün beklediklerinden daha büyük olduğunu söyledi. Ve birçoğu mukavva üzerinde ev yapımı işaretlerle çıktı. Yürüyüşün ana temaları, Küba’nın herkese eşit olarak sunulan sağlık sistemini ve her boyutta ve üründe ekonomik endüstrilerinin gelişimini onurlandırmaktır.

Bu arada, diğer ülkelerde insan-

lar, şirket patronlarının açgözlülüğünden korunmak için iş kanunlarının eksikliğinden duydukları hoşnutsuzluğu ifade etmek için sokaklara döküldü. Ancak Küba’daki yürüyüşlerin daha çok sosyalist adaletinin planlarını destekleyen büyük bir partiye benzediğini söylemeliyim. Küba’nın Mayıs ayı etkinli-

ğine ABD dahil 60 ülkeden 200’ün üzerinde kuruluş katıldı. Fidel’in 60 yıl önce söylediği sözler hâlâ geçerli: “Bugün yaşananlar bir ülkenin politikasını belirlemeye hizmet ediyor. Birçok ülkede işçiler eziliyor ve en şiddetli sömürünün kurbanı oluyorlar ve 1 Mayıs’ta bile toplanamıyorlar.”

Nitekim, 50’li yıllarda ülkemizin Fulgencio Batista diktatörlüğü altında yaşadığı yedi yıl boyunca, 1 Mayıs’ta işçilerin sokağa çıkmalarına izin verilmedi; işçi sınıfı bu olayı gizlice, özel toplantı odalarında anmak zorunda kaldı.

Neyse ki, Küba’nın kaderi 1959’da değişti. Karmaşık bir ekonomik duruma ve benzeri görülmemiş bir uluslararası dezenformasyon kampanyasına dalmış olsak da, ada bugün, gidecek uzun bir yolu olabileceğini, ancak daha iyi bir gelecek için zorlamaya devam etmeye istekli olduğunu gösterdi. ancak birlik olmakla mümkündür.

Çeviri Kolektifi

Resumen-english’de yayınlanan Alejandra Garcia’nın makalesinden çevrilmiştir

DENİZLERİN YOLUNDA LENİNİST SAFLARA

6 Mayıs 1972'de Ankara Uluca'nlar Zindanında idam edilen üç devrim önderi, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan Ankara Karşıyaka Mezarlığı'nda Mücadele Birliği Platformu ve pek çok devrimci örgüt, siyasi parti, demokratik kitle örgütleri ve çok sayıda kişi tarafından anıldı.

Sabah erken saatlerde Mücadele Birliği okurları ve DÖB'lü öğrenciler Karşıyaka Mezarlığı'na gelerek Deniz-Yusuf-Hüseyin'in mezarlarına giden yola pankartlar astı; mezarlar çiçek ve karanfillerle donatıldı. Hatice anne memleketinden getirdiği çiçekleri ekti Deniz'in mezarlarına; anma başlayana kadar Deniz'in dinlemek için vasiyeti olan Rodrigo'nun gitar konçertosu ve Denizler için söylenen türküler, marşlar çalındı.

Saatler 10.00'a geldiğinde Karşıyaka Mezarlığı 2 Nolu kapıda toplanan Mücadele Birliği Platformu "İdamlarının 50. Yılında Denizleri Anmak Onlar İçin Savaşmaktır", DÖB "Denizleşen Gençlik Devrime Yürüyor", BMG de "50. Yılında 6 Mayıs Şehitleri Birleşik Mücadelemizde Yaşiyor" pankartları ile kortej oluşturdu. Deniz Gezmişli bayraklar ve önde Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın resimlerini taşıyan kitle "Deniz Yusuf İnan Savaş Devam", "İdamlar Bizi Yıldıramaz" sloganları atarak yürüyüşe geçtiği sırada kalabalık bir sivil polis grubu kortejin önünü keserek "mezarlıkta

sloganlarla yürüyüş yapılamayacağı", "mezarlığın 2918 kapsamında olmadığını" söyleyerek sessizce yürümesi gerektiğini söyledi. Mücadele Birliği Platformu da yıllardır Deniz Gezmiş Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın mezarlarına her yıl sloganlarla yürüdüklarini, bu yıl da aynı şekilde yürüceklerini söylediler.

Kısa süren tartışma esnasında kitle "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" slo-

ganı atarak yürüyüşe geçti. Sloganlarla Denizlerin mezarı başına yüründü. Deniz, Yusuf, Hüseyin'in mezarı başında bekleyen DÖB'lü öğrenciler korteji "Geliyorlar, Denizlerin yoldaşları geliyorlar! Ellerinde kitaplarıyla, bayraklarıyla, dillerinde türkülerini, marşları ve sloganlarıyla geliyorlar!" diyerek karşıladı; kızıl bayraklar taşıyan gençler koridor oluşturdu.

"Bugün 6 Mayıs! Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarının üzerinden tam 50 yıl geçti. Onlar tam 50 yıl önce faşist iktidar tarafından idam edildiler. Devlet onları öldürerek onların kavgasını bitireceğini, onları bu halkın zihninden ve kalbinden sökebileceğini düşündü. Ama yanıldılar. Fiziken aramızda olmasalar bile Denizler 50 yıldır kesintisiz süren devrimci kavgada yaşıyorlar!" diyerek konuşma yapan

Denizlerin yoldaşları, "Tam 50 yıl önce bugün 6 Mayıs 1972'de Ankara Uluca'nlar Zindanında idam edilen Devrimci Öğrenci Birliği'nin kurucuları ve aynı zamanda '71 devrimci önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı anmak için bugün buradayız. Bize bugün düşen görev onları anmak, bizlere bıraktıkları devrim sancağını daha ileriye taşımak için sa-

vaşmaktır" dediler ve "Denizleri Anmak Onlar Gibi Savaşmaktır" diye haykırdı.

Başta Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan olmak üzere devrim mücadelesinde bayraklaşan tüm devrim savaşçıları adına duruşunda bulunuldu, şiirler okundu. Ardından Antakya'dan, Adana'dan ve İzmir'den gelen yoldaşları sırayla Deniz'in, Yusuf'un ve Hüseyin'in son mektuplarını okudular.

Mücadele Birliği Platformu adına konuşan Muhammed Hizmetçi, "Onları fiziksel olarak aramızdan almış olabiller ama onların devrim ideallerini yene-mediler. Devrim düşlerini yok edemediler. Aksine onların yaptıkları meşale onların devrimi değerleri bugün bu topraklarda her zamankinden daha güçlüdür" dedi.

DÖB'lü öğrenciler adına yapılan konuşmada "Öğrenci hareketin liderliğinden devrimin liderliğine uzanan yolda onların kavgasını tarihe yazacak en büyük adım, zora dayalı örgütlenmeye soyunmalarıydı. Denizler sistem içi mücadele yöntemlerini bir kenara iten devrimcilerdi, onlar Türkiye Halk Kurtuluş Ordusunu kuranlardı. Ve bu uğurda çıktıkları zorlu yolda ölümsüzleşenlerdi" denildi. Ardından 71 devrimci kopuşunun sembolü olan bildirilerden biri olan THKO'nun kuruluş bildirisi okundu. Adana'dan gelen DÖB'lü öğrenciler de hazırladıkları şiir dramatisasyonunu sundu.

"Deniz sehpaye yürürken son sözleri 'Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Birlikte Mücadelesi' olmuştu. Denizler tıpkı Mahirler, İbrahimler ve Mazlumlar

gibi Türkiye halklarının kurtuluşunun Kürt halkının özgürlüğünden bağımsız olmadığını bilincindeydi. Bu bilinç bugün sokaklarda, fabrikalarda, atölyelerde halkların birleşik mücadelesinde vücut buluyor" denilerek bugün birleşik mücadelenin zorunluluğunu kavrayan ve birleşik devrim iddiasıyla kavga bayrağını yükselten Birleşik Mücadele Güçleri'ne söz verildi.

Birleşik Mücadele adına yapılan konuşmada da devrim güçlerinin birlikte mücadele etmesinin önemine vurgu yaparak, geçmişte olduğu gibi bugün de bunun sürdürülmeye çalışıldığı söylendi.

Yine devrimci öğrencilerin oluşturduğu müzik grubu da "Denizler, Yusuf-lar, Hüseyinler sadece devrimci kavgamızda değil, aynı zamanda şarkılarımızda, marşlarımızda, türkülerimizde yaşıyor" diyerek hep birlikte Denizlere yazılan marş ve türkülerini söylediler.

"Denizlerin yoldaşı olmak, herkesin imkansız dediğini mümkün kılmak, imkansızla cüret etmektir. Denizlerin yol-

daşı olmak gecenin en karanlık anında inatla yürümektir. Onların idamı ne devrimci kavgayı bitirdi ne de onlar gibi binlerce insanın mücadeleye atılmasına engel oldu. Denizlerin yoldaşları faşizmin tüm saldırılarına rağmen onların bayrağını bir an olsun indirmediler. Sokaklarda onların adları yankılan-

maya devam edecek. Onlara sözümüz; devrimci kavgayı zafere taşıyacağız!" denilerek sloganları eşliğinde yeniden kortej oluşturularak Denizlerin avukatları Halit Çelenk'in mezarı başına geçildi.

Halit Çelenk'in mezarı başında Devrimci Hukukçular söz alarak, "Biz de O'nun gibi devrimcilerin hem avukatı hem yoldaşı olmaktan onur duyuyoruz. Ve mücadelemizi böyle devam ettireceğiz" dedi.

Buradan siper yoldaşlığının simgesi olan Kızıldere'de ölümsüzleşen

Mahir Çayan'ın ve Denizler için giriştikleri askeri eylemde ölümsüzleşen Niyazi Yıldızhan'ın mezarları başına geçilerek onların mücadelesi ve siper yoldaşlığı anlatıldı.

Mahir Çayan için "Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan ölümsüzlüğe Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu neferleri olarak uğurlandı. Ama onlar 71 kopuşunun diğer önderleri ve örgütleriyle omuz omuza çarpıştılar. Bunlardan biri THKP-C'nin önderi Mahir Çayan'dı. Mahir ve THKP-Cli devrimciler, THKO'lu devrimcilerle, Denizleri kurtarmak için giriştikleri eylemde ölümsüzleştiler. Kızıldere, siper yoldaşlığının tarihe iz bırakan bir örneğiydi" denildi.

Niyazi Yıldızhan için ise "Denizlerin idamını engellemek için yapılan başka bir eylem de Orgeneral Kemalettin Eken'in rehin alınması eylemiydi. Bu eylemde jandarma tarafından vurularak katledilen Niyazi Yıldızhan'ı burada anıyoruz" denildi. Ergun Adaklı da söz alarak siper yoldaşlığını anlatarak, birleşik mücadelenin önemine dikkat

çektii.

Ardından '93'te Madımak'ta katledilen aydın ve sanatçıların anıt mezarına gidilerek burada anma gerçekleştirildi. Faşizmin, 1993'de Sivas'ta Pir Sultan Abdal Şenliğinde toplanan Alevileri, ilerici devrimci aydınları hedef alarak bir katliam çabası yaptığı ve bu çağrının dinci faşistler tarafından bir karşılık bulduğu belirtildi. Konuşmaların ardından anıt mezardan yine sloganlarla mezarlık kapısına gelinerek anma programı sona erdirildi.

